ЛИСТОПАД

1974

Київ

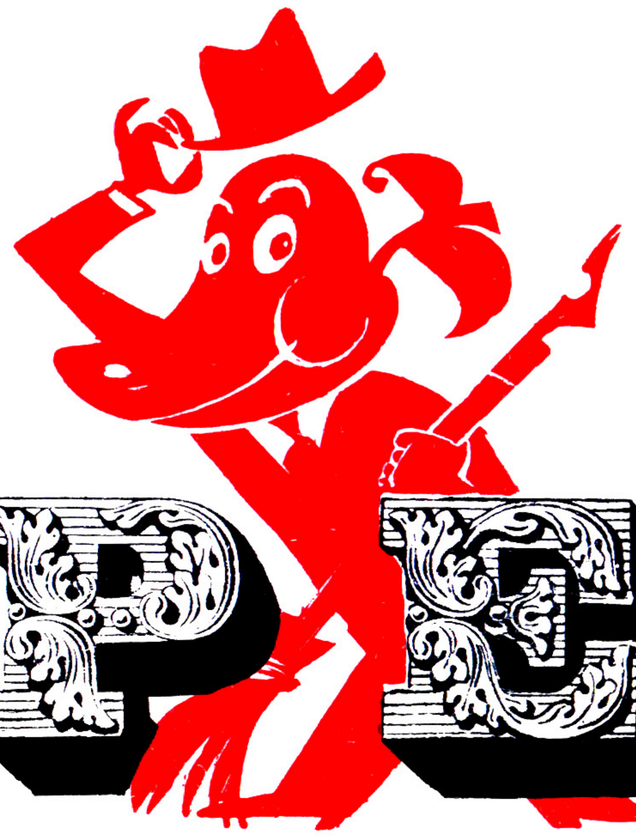

Виходить з січня 1927 р.

№ 22 (944)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Як свідчать листи до «Перця», у деяких містах і селах республіки клуби й Будинки культури будують до смішного повільно. Є навіть такі «довгобуди», котрі мають уже багаторічну «бороду». Так, у селі Малійки Чернігівського району Чернігівської області клуб споруджують шість років, а будівництву тому кінця-краю не видно.

— Добре, що ти не написав, до якого нового року...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

perec-ua.
perec-ua.
PENGUIN2197

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Гаразд, я дихну, тільки сигарету погасіть!..

Закономірні випадковості

Один мій знайомий несподівано видав на-гора щось подібне до афоризму. Життя, мовляв, побудоване на випадковостях, проте, мовляв, ці випадковості закономірні. А видавши отаке, присягнув, що ні в кого з древніх мислителів чи філософів його не запозичив, а зробив висновок, виходячи з місцевого матеріалу.

Місцевий матеріал він узяв на Кіровоградському м'ясокомбінаті. Під широким дахом цього підприємства звила собі затишне кубельце тепла компанія, яка, звісно, не сиділа, склавши руки, а крала. Крав директор м'ясокомбінату Семененко, крали начальник відділу збуту Калашников, начальник холодильника Яросевич, старший вагар Іванова, не відставали від них експедитор Линников, вагарі-експедитори Юрченко і Бондаренко, вагарі Цигульський, Бабикін, Дорога та ще добрих півтора десятка таких же малосимпатичних громадян, прізвища котрих не називаємо за браком місця. Розтягали м'ясопродукти наліво й направо кілограмами, центнерами, тоннами і вагонами, перетворювали їх у готівку, а готівкою натоптували кишені. За кілька років у тих кишенях осіло сто з лишком тисяч карбованців.

Це, так би мовити, сам факт. А з нього випливає перше запитання: випадковість це чи не випадковість, що під одним м'ясокомбінатівським дахом розмістилося таке гроно хапуг різного рангу?

У республіканському Міністерстві м'ясної і молочної промисловості мого знайомого запевнили, що це – чистісінької води випадковість. Мовляв, хіба ж заглянеш кожному в душу?

— Я, звичайно, заперечив, — вів далі знайомий,— бо, щоб дізнатися, чим дихає, скажімо, директор комбінату Семененко, досить було б у його особову справу заглянути. Не далі, як кілька років тому міністерство звільнило Семененка з посади директора Ровенського м'ясокомбінату.

— За що,— питаю,— звільнило?

— За те ж, за що зараз під варту взяли, — пояснив знайомий.

— Може, це просто випадковість? — питаю.— Фатальний збіг обставин? Може, не догледів чогось або щось прогледів?

— Дурниці, — заперечив знайомий,— потрапивши з ласки міністерства на таку ж посаду у Кіровоград, Семененко відразу взявся за діло. До нього крали кілограмами й центнерами, а після його приходу — тоннами й вагонами.

— Ну, гаразд,— кажу,— те, що трапилося на Кіровоградському м'ясокомбінаті, — не випадковість. Але на основі одного факту ще не можна робити висновків.

— А факт якраз і не один,— говорить знайомий.— З наступником Семененка Шишковським міністерству теж не пощастило. Не встигли перевести Шишковського з тимчасово виконуючого обов'язки директора у директори, як затримали його працівники міліції, немов якого-небудь ординарного злодюжку, з кількома кілограмами краденої ковбаси.

— Але ж і два факти — не система,— не здаюся,— і тим більше, не закономірність.

— Тоді що ти скажеш на таке: не встиг кіровоградський прокурор видати ордер на арешт Семененка, як міністерство тут же взяло і перекинуло з Кіровограда на Чернігівський м'ясокомбінат начальника обласного управління м'ясної промисловості Кащука, того самого, котрий мало не щодня бував на м'ясокомбінаті і контролював його роботу. Подалі від кримінальної справи перекинуло і поближче до м'яса. І таким чином уберегло його від серйозніших неприємностей.

— М-да,— тільки й спромігся вимовити я, не знайшовши ніяких аргументів.

— А знаєш,— розохотився мій компетентний знайомий,— те, що тепла компанія спіймалася, теж закономірна випадковість. Могли б і довше красти. Інструкція цьому сприяє.

— Яка інструкція?

— А та, що передбачає списання певної кількості продукції як «природний убуток». Чув ти коли-небудь, щоб на якомусь м'ясокомбінаті були систематичні недостачі м'яса? Не чув? І я теж. Хоча нерідко крадуть його крупномасштабно. У кінці місяця, кварталу чи року бухгалтерія, керуючись тією інструкцією, спише енну кількість м'яса на «природний убуток» і успішно зведе дебет з кредитом. Ще й про запас якась дещиця лишиться.

— Не може бути! — не повірив я.

— Може,— підтвердив знайомий. — Старший вагар м'ясокомбінату Іванова охоче це тобі засвідчить. Вона прийняла холодильник з 70 тоннами недостачі, проте за короткий строк не тільки зуміла покрити її, а ще й стільки ж украла. У творчій співдружності з компаньйонами, звісно.

— Гм, але ж хтось обгрунтовував ці норми списання?..

— Не знаю, не знаю,— мовив знайомий, — моє діло — факти. Скажу тільки, що при останньому директорові — П. П. Ткачі — на комбінаті лише за півроку зекономили триста тонн «природного убутку». Усе це цілком при старих порядках могло й наліво піти.

Побачивши, що мені вже крити його аргументи нічим, знайомий запитав:

— Ну, то як — визнаєш моє авторство на афоризм?

— Та я визнаю, — відповів, — а раптом у Міністерстві м'ясної і молочної промисловості зуміють довести, що все це — чистісінька випадковість?

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

СМІЛИВИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

Роками б'ються працівники інститутів харчування, щоб на якихось кілька місяців продовжити термін зберігання продуктів. Ставлять лабораторні досліди, пишуть наукові праці. А в цей час торговельні працівники цю проблему розв'язують на практиці.

Як передає наш донецький кореспондент з міста Новоазовська, тут на прилавках магазинів з'явилися коробки з халвою, датовані 21 березня 1970 року.

І хоч на етикетці зазначено, що строк зберігання халви лише півтора місяця, торговельні працівники твердо вірять, що коли продукти кілька років поваляються десь на базі, якість їхня не тільки не погіршиться, а — навпаки — стане ще вищою.

СТІЛЬЦІ ЖИТИМУТЬ ВІЧНО

Наш черкаський кореспондент повідомляє з Уманського району. Тут у Ладижинському Будинку культури розпочалася кампанія за збереження... стільців. Ініціатор кампанії — голова Ладижинської сільради т. Пшенишнюк. Це він дав письмову вказівку «обмежити проведення дитячих кіносеансів у великому залі Будинку культури з метою більш тривалого збереження театральних стільців». Уявляєте, які перспективи має цей захід? Скажімо, якщо зовсім нікого не пускати до залу — стільці житимуть вічно!

Вередливий кіт

Півлітра видудлив Іван,
З'їв ковбаси «Окремої»,
Котові трохи шкурок дав.
— Хай ласощі бере моїі
А кіт не їсть. Іван у крик:
— Розбестили дияволаі
Погляньте — шкурка отака
Його не зацікавилаі..
Дружина мовила на те
У відповідь Іванові:
— А ти й кота напій, щоб їв
Обгортки целофановіі

Кость ДРОК.

МІЛЬЙОН ПОЗИЧИТИ МОЖНА!

Нас було двоє. Сусід сказав:

— Що б ви робили, якби вам вдалося позичити мільйон карбованців?

Я був абсолютно не підготовлений до запитання і мусив подумати.

— Гм. Важко відповісти. А взагалі таких великих грошей нині не позичають, — кинув, викручуючись, я.

— Ну, добре, добре. Зменшимо суму. Приміром, позичили ви сто тисяч...

Надворі ще трималася суха й сонячна погода, морозиво, яке ми їли, було близьким до здобуття «знака якості», і оперувати астрономічними сумами, відверто кажучи, зовсім не хотілося. Тому я повторив у множині відому приказку:

— Перепрошую, але багатіють думками дурні.

— А чому ви твердите, що багатіють дурні та ще й до того ж тільки думками? І ще. Хто вам сказав, що не можна позичити якоїсь там шестизначної суми? Все можна. А вважати когось дурнем — це взагалі недооцінка резервів людини. Я, наприклад, недавно був у Мостиському районі, — вів далі сусід, — і можу твердо сказати: мільйон позичити можна, а сто тисяч — і поготів! Тамтешні колгоспи — це золоте дно для мрійників! Візьміть хоча б колгосп «Жовтень»...

Заходить тут якось до головного бухгалтера Валентини Черкавської брат її чоловіка бригадир Михайло Черкавський і прямо з порога:

— Послухай-но, бухгалтере, дай мені зарплату на рік уперед.

— Як це?

— А отак! Для сім'ї дещо придбати треба.

— Для сім'ї? Господи, Михасю, та я б тобі, якщо ти такий гарний чоловік, і сейф оддала б. Але ж не можна!

— Чого це не можна? Он голова Зав'язанецької сільради Стахурський набрав у колгоспі «Червона зірка» в рахунок своїх наступних зарплат півтори тисячі карбованців. Що ж тут особливого? Людина дбає про затишок в оселі. До речі, дбав про нього і попередник Стахурського — Качмарик. Той і досі винен колгоспові. Отож годі комизитись.

І що б ви думали? У внутрішній боротьбі родичка перемогла головбуха. Черкавська розчинила сейф. І не лише дала гроші родичеві, а ще й своїх десяток зарплат вибрала наперед.

Кажуть, що Черкавські вже їздять власним легковиком.

І, думаєте, таких одиниці? Де там! На далекі трудові рубежі в уже згаданому колгоспі «Червона зірка» вийшло, крім І. Стахурського, ще чимало працелюбів. Серед них — бухгалтери П. Жовнір і Я. Дюк, які теж узяли чимало під так званий звіт. Вони, між іншим, уже давно стали колишніми бухгалтерами, давно не працюють у «Червоній зірці», однак повертати гроші чомусь не поспішають. Так само, як колишній секретар парторганізації колгоспу «Заповіт Ілліча» Г. Баран, який тепер головує в колгоспі імені Дзержинського. Чи то ніколи чоловікові, чи зовсім матеріально охляв, але й досі він ніяк не може віддати «Заповітові Ілліча» 350 карбованців.

Те, що працівники контрольно-ревізійного управління (зрозуміліше — КРУ) називають по-науковому статечно дебіторською заборгованістю по заробітній платі, для продавця із споживчого товариства Мечислава Павелка вкладається в грубуватішу, але популярнішу й дохідливішу форму. Коли голова колгоспу «Заповіт Ілліча» А. Комарницький натякнув йому на те, що працівник прилавка ще з 1968 року винен півтисячі карбованців, той емоційно вигукнув:

— Та увійдіть у моє становище! Позичав я чужі, а тепер віддавай свої, кревні!

І пішов шановний голова, вражений почутим, зірвав по дорозі ромен-квітку і став гадати: віддасть чи не віддасть?

Можна назвати десяток господарств, подати ще з сотню імен різного люду, котрі на цей день винні колгоспам Мостиського району (чи тільки в Мостиському таке?!) майже сто тисяч карбованців. Точнішу цифру навести не берусь, бо вона увесь час перебуває в діалектичному розвитку: той машину задумав придбати, інший узяв під звіт зарплату на будівництво кам'яниці, а ще один, дивись, віддав у касу якогось карбованця, а то й два. Однак цей останній акт настільки суперечить місцевим традиціям, що його не варто й зачіпати. Особливо коли врахувати цікаву деталь: завзяті місцеві юристи наполегливо рекомендують боргів не стягати, бо, мовляв, дехто дуже давно позичав. Отож треба списувати за «давністю». Такий хитромудрий вихід запропонували висококомпетентні фахівці з міжколгоспної юридичної групи.

І списують. Та ж «Червона зірка» списала цього року 11,2 тисячі карбованців дебіторської заборгованості. Треба чекати, що найближчим часом так само вчинять і інші колгоспи.

...Переповівши всю оцю історію, сусід із торжеством у голосі запитав мене:

— Ну то як, небораче? Можна позичити мільйон?

Я й сам уже зрозумів, що можна.

В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

ЗАМАШКИ РВАЧА

Мал. М. ЛИТВИНА (м. Харків)

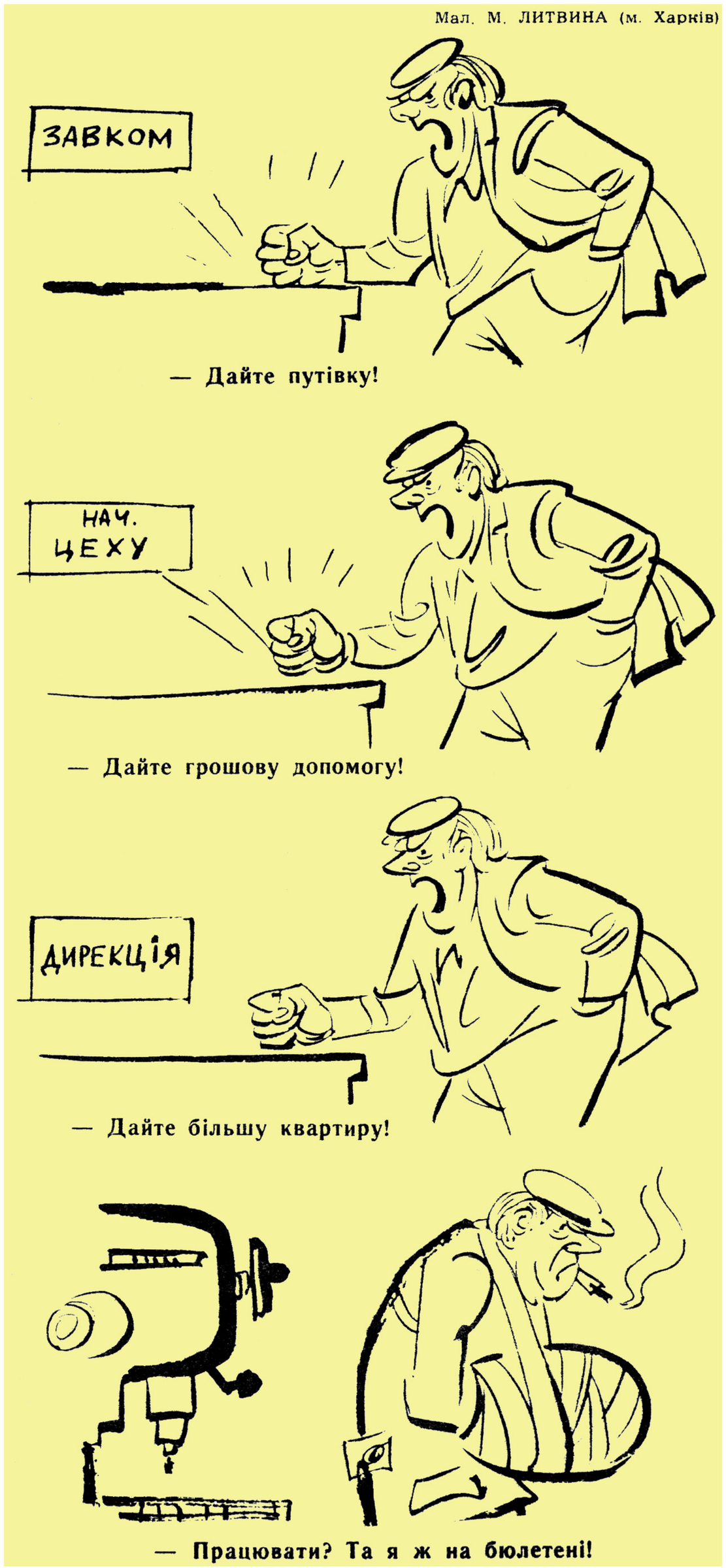

РЯТІВНА ІДЕЯ

ГУМОРЕСКА

Мене викликали до Петра Свиридовича.

— Скажіть, — задумливо мовив він, дивлячись кудись між шафою і сейфом,— що ви зараз робите?

— Як що,— з готовністю відповів я, — різними справами заклопотаний.

— Наприклад?

— Наприклад? Ну, скажімо... Розв'язую конкретні питання...

— Які питання?

— Ну, як... такі питання...

— Які саме?

— Ті питання, які щодня ставить перед нами життя,— згадав я фразу з останніх профспілкових зборів.

— А які питання ставить перед нами життя?

— Актуальні питання.

— А в чому смисл цих актуальних питань?

— Ну як! Смисл цих актуальних питань... Послухайте, чого ви хочете від мене? Звільнити з роботи? Попереджаю: це не так просто! Я стільки років працюю...

— От, от, я й хочу дізнатися, над чим ви працюєте?

— Як це над чим! Над тим, над чим усі.

— А над чим усі працюють?..

— Усі? Над чим треба, над тим і працюють.

— Гаразд, — зітхнув Петро Свиридович, — спробую сформулювати питання інакше: в чому полягають ваші обов'язки протягом дня?

— День на день не схожий...

— Тоді протягом місяця?

— Різне буває. Але працюю я сумлінно, вдумливо, з вогником...

— Над чим працюєте?

— Знову ви про своє! Я ж казав, здається...

— Спробуємо зовсім інакше сформулювати запитання: що роблять ваші товариші по відділу?

— Кожен виконує свої обов'язки.

— Зрозуміло, що не чужі. Але в чому ці обов'язки полягають? Ну, припустімо, прийшли вони на роботу. Сіли на свої місця. А далі?..

— Далі працюємо. Я вже казав...

— А взагалі, що ваш відділ робить?

— Виконує завдання. Іноді перевиконує...

Петро Свиридович дістав носовичок і витер спітніле чоло.

— Ви можете нарешті сказати, що робить ваш відділ?! — закричав він так, що скло задзеленчало у шафі. — Горщики ліпить, кошики плете, шкарпетки в'яже чи курей скубе?!

— До чого тут курка,— образився я.— Якщо ви натякаєте на те, що я ношу на роботу бутерброди з курятиною, то я можу цього й не робити.

— Як називається відділ, у якому ви працюєте? — спитав він майже пошепки.

Я щосили напружував пам'ять, але, як на те, не міг пригадати.

— Така довга назва з семи або одинадцяти слів...

— Ну, а як називається установа, в якій ви працюєте? — втупив він у мене очі.

Мене аж у холод кинуло. Десь ця назва ворушилася в моїх звивинах, та мені ніяк не вдавалося звідти її витягти.

— Теж довга назва, але коротша, ніж назва відділу, — нарешті вимовив я.

— Коротша, кажете?

— Набагато. На три, а можливо, й на п'ять слів.

— А усе ж таки, як називається наша установа? — єхидно спитав він.

Я мовчав. Та, як завжди буває у складних ситуаціях, рятівна ідея прийшла несподівано.

Поки Петро Свиридович зосереджено дивився в стелю, я непомітно дістав з кишені посвідчення і, затиснувши його в руці, уголос прочитав:

— Контора по нагляду за станом...

— Досить, досить, — радісно сказав Петро Свиридович. — Тепер і я згадав, як ми називаємося. Півдня згадував! І оце вас викликав, щоб нагадали. Можете йти працювати. Дякую.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Дали перцю!

Зовсім не до сміху було курям у колгоспі ім. Свердлова Кодимського району на Одещині, доки там Слюсаренко В. Г. головував, а Чорний А. І. керував птахофабрикою. Не до сміху, бо через байдужість і безгосподарність чимало чубарок і когутів передчасно пішло зі світу. Про долю пернатих, що ще залишилися в живих, та про порушення фінансової дисципліни в колгоспі Перець дізнався з тривожного листа.

Секретар Одеського обкому КП України т. Тараненко повідомив редакцію, що факти підтвердились. Їх обговорювали на засіданні бюро Кодимського райкому партії. За порушення фінансової дисципліни і низький рівень керівництва колгоспом Слюсаренкові В. Г. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. Чорного А. І. увільнено від обов'язків завідуючого птахофабрикою. Йому також оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

Партійні стягнення накладено на начальника районного управління сільського господарства т. Палієнка, головного бухгалтера управління т. Кукуманя, головного бухгалтера колгоспу т. Руптиша і завгоспа т. Цуркана.

Бюро райкому знайшло за потрібне перевести Слюсаренка на посаду агронома відділення в інший колгосп.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

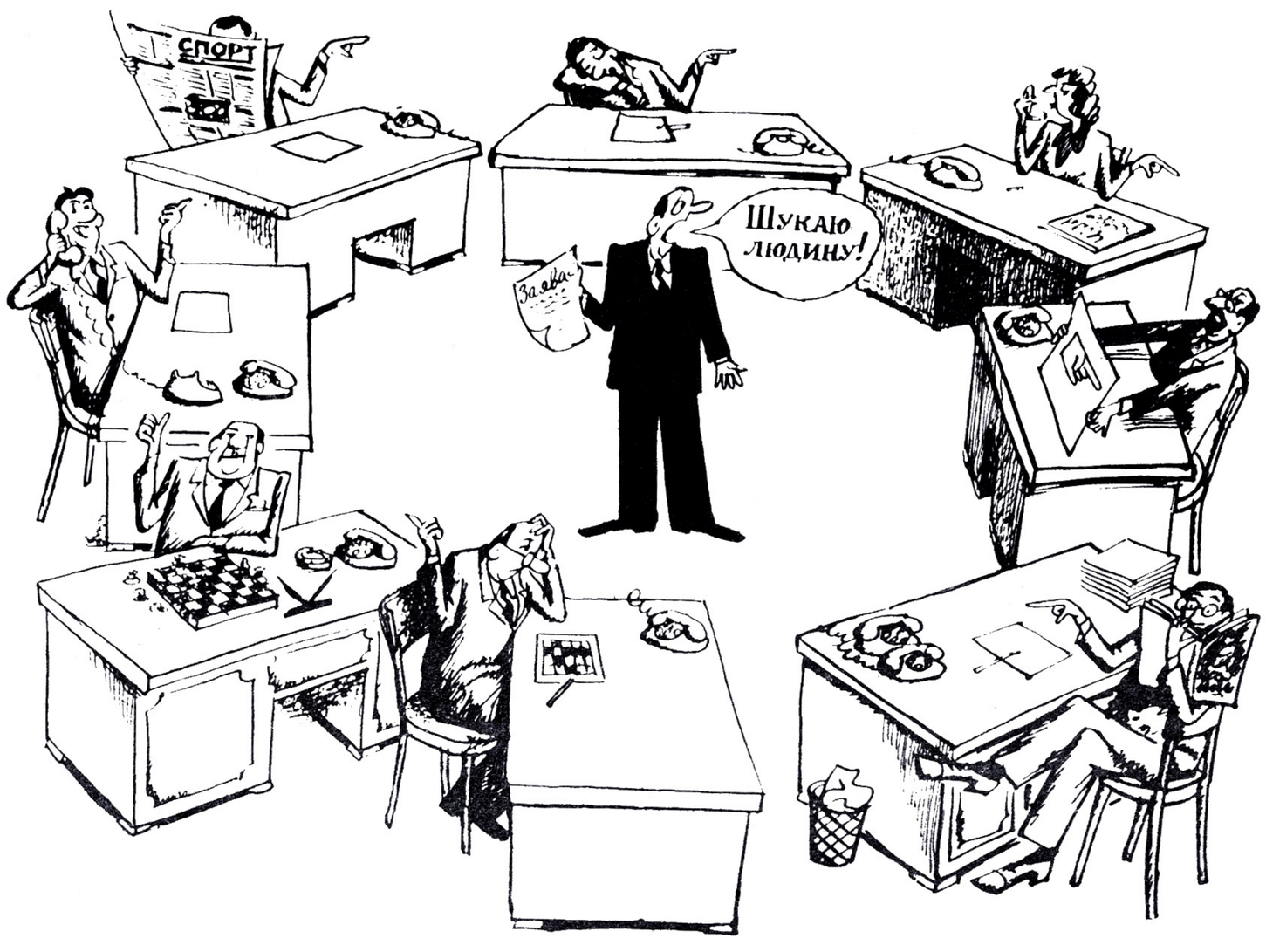

Новітній Діоген.

Дволикий Оникій

Читав лекцію Оникій у клубі заводу.
Тема її: «Релігія — опіум народу».
Критикував він біблійні догми і канони,
Розвінчував релігію, різні забобони.
А прийшов додому лектор, — ніби скинув маску;
Наказав своїй дружині: «Печи, Ганно, паску.
І крашанок свіжесеньких нафарбуй багато,
Бо у нас же післязавтра великодне свято»...
Напекли, нафарбували, — запах на всю хату.
Понесла те стара мати в церкву на посвяту.
На світанні піп Гаврило звершив свою справу...
Розговляється Оникій, їсть «свячену» страву.
Паску, крашанки, ковбаску дає йому Ганна...
З'їв та й каже: «А великдень — справа непогана.
Дуже мені до вподоби цей звичай народний...»
«В тебе, синку, — каже мати, — настрій великодний.
Якщо любиш отой звичай, то й з богом змирися:
Оце паску вмаламурив — встань, перехрестися,
Господь простить тобі гріхи — зважить, що ти лектор.
За критику мстить не буде. Він же не директор».
«Що ти, мамо, тулиш бога до крашанки й тіста,
Примушуєш хреститися матеріаліста!
Надієшся, що у мене туманна дорога...
Я душею за великдень, а тільки без бога».
«Бачу я, — сказала мати, — синочку Оникій,
Атеїст із тебе вийшов, та тільки дволикий».

Петро СИВОЛАП.

ОСТАННЄ ЗАДОВОЛЕННЯ

Втішав себе Карась, попавшись
на гачок:
«Що там життя... Зате який був
Черв'ячок!»

Р. ШУЛЕВСЬКИЙ.

с. Чесники
Івано-Франківської області.

МЕТАМОРФОЗА

Наче бочка, вже Явдоха,
Гляне в люстро й гірко оха —
На дитячому пайку
Розтовстіла в дитсадку.

НА СЛОВАХ І НА ДІЛІ

З Ялти пише чоловік дружині
Про погоду, море, про дельфінів...
Лиш забув інформувати жінку,
Що вже водить у кіно дельфінку.

Олесь ТЕРЕЩЕНКО.
м. Кривий Ріг.

ДОБРА КАДРА

Як перестав носити самогон,
А діставать почав коньяк найкращий,
То зав промовив: — Думав —
вітрогон,
А він, виходить, підходящий!

В. ЦАЛКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

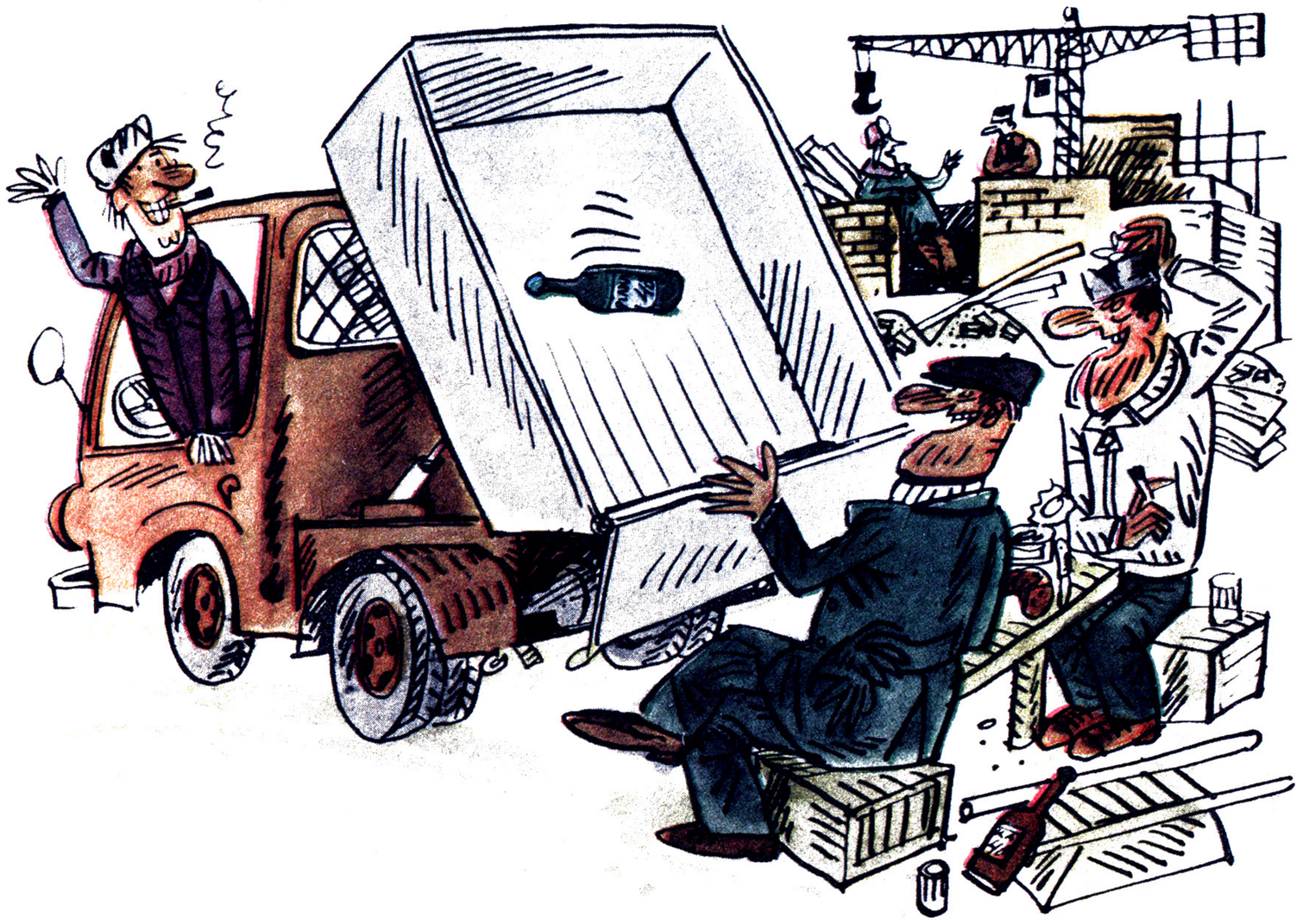

— Одержуйте — розчин привіз.

З ОЛІВЦЕМ ПО ПИРЯТИНУ

Кожне місто по-своєму знамените. Скажімо, Київ славиться своїми парками і золотоверхими банями, Париж — Ейфелевою вежею і Лувром, Пирятин — 325- і 426-міліметровими (у діаметрі) трубами.

Щоправда, слава така до Пирятина прийшла не з тих часів, коли він був містом-фортецею Київської Русі (Пирятину десь 820 років), а значно пізніше. У міськраді, наприклад, перший завіз труб до райцентру датується 1969 роком. Пирятинцям же здається, що вони в місті лежать цілий вік.

Воно й не дивно: пирятинець і кроку не може ступити, щоб не наткнутися на трубу. А жителі з вулиці Котляревського останнім часом через ті труби втратили всякий інтерес до будь-якої роботи, пов'язаної з якимось перевезенням. Ні городини, ні дров, ні вугілля сюди не завезеш — вулиця з усіх боків перекопана та ще й обкладена трубами. «Швидка допомога» сюди й фар не показує.

Від труб у Пирятині залежить життя риб та й життя самої річки Удаю, на берегах якої розташоване місто. Бо тільки один сирзавод (директор Г. І. Сало) перекачує щодоби майже тисячу кубічних метрів виробничих вод. Понад чотириста кубів цієї малоприємної рідини стікає в Удай.

Активно допомагає сирзаводові в цьому і овочесушильний завод (директор І. І. Микитенко). Але І. Микитенко трохи відстає від Г. Сала, бо замість чотирьохсот кубів спускає через оті злощасні труби лише двісті.

Скромніше, але «з душком» цю справу робить і місцевий м'ясокомбінат, що розташувався біля лук і левад Удаю. Тепер на берегах річки від гною і відходів — усе жовто-брунатне, як і ті заржавілі труби, що тут валяються.

Звідки ж взялися у Пирятині ці труби і чого вони валяються на тротуарах, вулицях і провулках міста? Якщо вірити паперам, то в 1969 році згідно народногосподарського плану у Пирятині задумали будувати водопровід. Згідно ж того плану на будівництво водопроводу було відпущено державою 843,1 тисячі карбованців. Згідно того ж таки плану у Пирятин привезли понад три тисячі погонних метрів труб і безпланово порозкидали їх по всьому райцентру і за його межами.

Отже, тепер пирятинці мають труби, мають свого замовника — обласне управління капітального будівництва (колишній начальник О. В. Сологуб), мають генерального підрядчика — трест «Полтавсільбуд» (раніше очолював його М. А. Приймак), мають супідрядчика (начальник В. М. Шкіренко), мають викопані траншеї в місті, нема тільки одного — водопроводу і води. Правда, не скрізь. Скажімо, на вулицях Проїзній (по-народному Жабалівка), Гоголя, Журналістів води більш, ніж треба. Її навіть крізь труби випустити неможливо.

Не можна сказати, що в Пирятині труби скрізь лежать без руху. Інколи вони рухаються: з вулиць у приватні льохи. Хто знайомий з електрозварюванням і навпаки, той з тих труб прокладає через канави пішохідні містки. Треба сказати, що ці містки значно міцніші за колишні дерев'яні.

Здавалося б, що спільного між трубами і громадським харчуванням Пирятина? Нічого. А як дійти до суті, то й тут, виявляється, у трубах справа. Були б, скажімо, нормальні труби у «Вареничній» або чайній № 1 (директор комбінату громадського харчування П. О. Настенко), то й менше було б бруду, перебоїв з водою.

Те ж саме може сказати й директор ресторану автостанції Павло Іванович Паляничко. Гігієна і санітарія в його ресторані залежать від пирятинських труб.

— Буде в райцентрі водопровід, буде і в нашому ресторані чистота, — оптимістично заявляє Павло Іванович.

Де б уже здавалося можна обійтися без труб, так це на автобусних зупинках. Але поговоріть ви з головою міськради Федором Оврамовичем Варавою.

— Е-е, — тягне по-полтавському він, — і тут труби потрібні. — Були б у нас, у райцентрі, трохи тонші в діаметрі труби, ми б їх позакопували в землю і мали б нормальні автозупинки: з накриттям, з назвами...

— А от у вас був чудовий скверик на площі Карла Маркса...

— Чому був? Він і тепер є,— перебиває нас Федір Оврамович.

— Як вірити старожителям, то там колись була дитяча карусель.— продовжуємо ми,— А тепер, сівши на труби, місцеві любителі зелених алей обіймаються з «зеленим змієм», або, як кажуть пирятинці, «чавлять по маленькій на трьох». У чому справа?

— У тих же трубах. Ті великі труби уже пора закопати, а менші вкопати вертикально в землю, і матимемо карусель. Для дітей.

Думається, неповною буде наша мандрівка по райцентру, якщо ми бодай словом не обмовимося про ями, в яких немає труб, але лежить фундамент. Найбільшу таку яму нам показали у самісінькому центрі. Ми наважилися заглянути туди, але фундаменту не побачили — там розквітав невеличкий гайок з типового американського клену.

— Це наш майбутній триповерховий готель з рестораном,— сказали нам пирятинці.— А це так його будує наша пересувна механізована колона номер шістдесят сім...

Трохи менша яма біля станції Пирятин. Тут, кажуть, мали закласти майбутній житловий будинок. Мали... Але не закладають. Передумали. А яму, що заросла бур'янами, закопати забули.

Словом, плакали державні грошики, коли вилітали в трубу. От тільки в яку? 325-міліметрову чи 426? Цього ніхто уточнити не може. Але це уже не так і важливо.

З олівцем мандрували, записували й малювали О. ЧОРНОГУЗ та В. ГОРБАЧОВ.

Полтавська область.

КОНТРОЛЕР І МАШИНКА

Начитавшись рекламних щитів Аерофлоту, котрі гарантували швидкість, комфорт і ще багато дечого, громадянка Маликова вирішила повертатися з Одеси, де вона провела відпустку, додому тільки повітрям. В Одеському аеропорту при посадці на рейс № 5522 її зупинила контролер.

— Що везете? — запитала, пронизуючи поглядом, немов рентгенівськими променями, і вказала на валізу, яку пасажирка тримала в руках.

— Портативну друкарську машинку, — відповіла та. — А що?

— Нічого, — мовила контролер. — Везіть. Тільки спочатку згідно з інструкцією заплатіть гроші за перевезення вашої машинки. Он туди, в касу...

Якби пасажирка мовчки заплатила гроші, можливо, від повітряної подорожі у неї, справді, залишилися б найкращі враження. Але вона принципово затялася.

— Покажіть інструкцію! — зажадала вона. — По-моєму, машинку можна вважати ручною кладдю.

— Це по-вашому, — заперечила контролер. — А тут робіть по-нашому.

— Покажіть інструкцію, — повторила пасажирка.

— Бачите, інструкція велика, а часу у вас обмаль, — резонно зауважила контролер.— Хіба в літак з собою прихопите, щоб у дорозі дочитати.

— Тоді покажіть мені той рядок, де йдеться про друкарську машинку, — не здавалася пасажирка.

— Зверніться в касу!

А в касі № 6 сказали:

— Інструкція у старшої касирки. Зачекайте, вона прийде рівно за дві години після вильоту вашого літака. А оскільки потрібний вам рейс буде знову лише через дві доби, то ви ще встигнете вивчити інструкцію, яка вас так цікавить. Ах, вас це не влаштовує? Тоді — гроші на бочку і летіть з богом!

Пасажирка так і вчинила.

А повернувшись додому, віддрукувала на тій самій машинці листа до редакції «Перця».

Отримавши скаргу, ми зателефонували до найближчого нам аеропорту Жуляни і у відділі пасажирських перевезень за хвилину з'ясували, що:

а) портативні друкарські машинки в літаках можна перевозити безплатно,

б) збиткуватися над пасажирами працівникам Аерофлоту, навпаки, не можна. Ні за які гроші!

А втім, про це неважко здогадатися і без інструкцій.

В. КОВАЛЬ.

Дали перцю!

Туди-сюди, а кінці з кінцями ніяк не сходяться. Коли Острянська Е. Х., що працювала завідуючою магазином у селі Головниці на Ровенщині, виявила це, то аж за голову схопилася. Тут надійшло розпорядження магазин здавати, а дідько нестачу виявив. Думала-гадала Острянська, як з цієї халепи викрутитися, та й надумала. Щоб з власної кишені грошей не викладати, взяла та й завищила ціни на деякі товари. Якраз на суму нестачі.

А воно, як кажуть, шила в мішку не втаїш. Люди дізналися про це й написали лист Перцеві.

Голова правління Корецької райспоживспілки т. Цалько повідомив редакцію, що факти підтвердились. На Острянську Е. Х. зроблено нарахування в сумі 403 крб. 10 коп. Матеріали про самовільне завищення нею цін на товари передані прокуратурі.

ВУНДЕРКІНД

Мал. И. КОГАНА

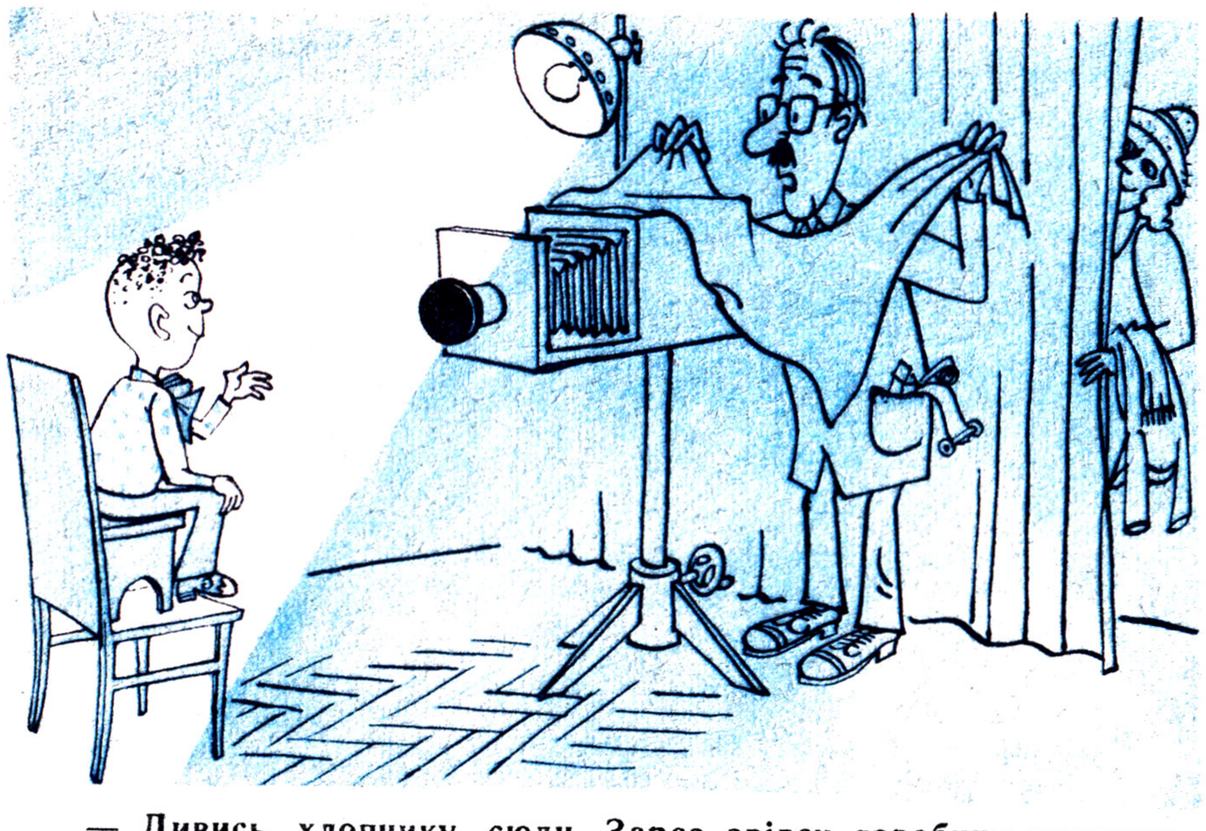

— Дивись, хлопчику, сюди. Зараз звідси горобчик вилетить.
— Як же він вилетить, коли ви кришки з об'єктива не зняли.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Моя пропозиція

Проковтнув я чергову порцію розважального чтива з періодики, і мені стало трохи незручно за Донецьк. Тільки й чуєш: на одній кондитерській фабриці виготовили торт завбільшки з добрячий дім, у другому місці пошили чоботи, в які влазить кілька автомобілів, у третьому ще щось утнули...

А донецькі харчовики і працівники служби побуту нічим таким світ не здивували, хоч можливості, безсумнівно, мають прекрасні. Щоб якось заповнити цю прогалину, пропоную: виготовити макаронину, котра б розмістилася на трьох залізничних платформах. Для виконання цього почесного замовлення є навіть підходяще підприємство — місцева макаронна фабрика.

Передбачаю, що дехто може здвигнути плечима: навіщо, мовляв, усе це і кому воно потрібне? Фабрика створена для забезпечення потреб населення у макаронних виробах, то нехай і виконує цю свою основну функцію.

Так то воно так, але стверджувати, що покупці просто-таки вихоплюють один в одного з рук продукцію з маркою фабрики, — це значить істотно прикрашати дійсність. Скоріше навпаки: від неї відмахуються як окремі покупці, так і цілі торговельні організації. Тільки за три місяці цього року фабриці повернули неякісної продукції на 87 тисяч карбованців. Отож, гадаю, широкі кола споживачів не будуть особливо засмучені тим, що підприємство переключиться на випуск унікальної макаронини.

Це по-перше. А по-друге, не виникне ніякої потреби перебудовувати технологічні лінії і тому подібне. Бо тепер фабрика гонить в основному так звані макарони першого сорту з діаметром, як у водопровідної труби середньої пропускної спроможності, і не розмінюється на тоненьку «соломку», апетитну яєчну вермішель, хоча вони значаться в обов'язковому асортименті.

Керівництво фабрики, впевнений, охоче піде назустріч моїй пропозиції. Бо якщо вона буде прийнята, нікому не доведеться ламати голову над регулюванням автоматичних дозаторів, котрі все одно працюють погано. Виготовляючи гігантську макаронину, можна буде діяти за старим, випробуваним методом, котрий застосовують нині: додавати компоненти «на око».

Думається, що й главк, «Укрмакаронпром», не буде проти. Бо тоді відпаде клопіт із старим обладнанням, котре уже своє відслужило і спрацювалося до краю, але ж замінювати його ніхто не поспішає. Приїздив, щоправда, начальник главку Юрій Миколайович Євенко. Походив, подивився, констатував серйозність становища, та з тим і поїхав.

Може, й справді пристане він на мою пропозицію?

С. КУЗІН,
нештатний інспектор Донецького обласного комітету народного контролю.

1.

Оце ж мені сімдесят п'ятий лізе, лізе й ось-ось і на плечі вилізе.

Така правдиво-життєва стезя.

До чого, ви питаєте, я оце веду. А веду ось до чого: нарешті признаюся, що першу, вроді смішненьку, оповідку я написав улітку 1917 року, в місті Полтаві.

Оповідку назвав — «Урок». (Згодом, пізніше, дуже пізніше, аж через десять років, «Урок» на виразнішу мову переклав і назвав «Як мене вчили»).

«Урок» в ті часи читав хлоп'ятам, читав і дівчатам — сміялися. Та ще ж як і заливалися, аж мене реготи брали.

Старші радять мені:

— Понеси, Сашко, оце написане в газету!

Вагався. Не йняв віри: невже, думаю, писанину сина селянина можуть надрукувати?

Нарешті осмілився, тремтливо приніс оповідку в газету «Полтавський день» *

Рипнув дверима, зайшов і, вибачайте, здригнувся — яка світла, яка красно убрана кімната! Люстри, килими, меблі — аж очі вбирають.

Той, хто за столом сидів, почав оглядати мене з ніг до голови. А на мені, їй-бо, правду кажу: черевики сиру просять, а штани латані й перелатані.

— Чого тобі?

— Ось...— а рука грає дрижака і язик не повертається,— ось!..— повторив.

— Що — ось? — гримнуло за столом.

— Кажу — приніс вам... Ось воно...

— У тебе ж штани — дірка на дірці — а ти ось воно? Таких ми не друкуємо.

А я стою та благально:

— А коли я надіну нові штани — надрукуєте?

Воно, оте пиховите, із-за столу встало і, показуючи на двері, ревонуло: «Геть!!» Бундючне так зухвало гримнуло, що я мов корок вилетів за поріг.

2.

...Вуличкою жвавенько шкутильгає спекулянтик. Йосипом у селі його звали. Ще Йоська, Йося, Йосінька. По батькові рідко хто величав.

Назустріч іде мій рідний дядько Пилип. Симпатична, спокійна людина. Майстер на всі руки. Коня підкувати — підкує. Цеберку полатати — полатає. Піч поставити — і піч поставить. Горю людському пособити — і горю людському сердечно пособляв.

Що й казати — майстер. На руках завжди свіжа копійка.

Поспішає до монополькн ** і тужно співає, бо до чверточки гривеника не стає. А тут — ба! З гривениками ходить спекулятивна калитка.

— Йосипе Сидоровичу! Можна вас на одне словечко?

— Слухаю вас, дядьку Пилипе!

— Йосипе Сидоровичу! Чи не змогли б ви для утолення жажди позичити гривеника?

— З моїм удовольствієм... Надіюся, повернете...

Спекулянтик позичив і замислився. По хвилині гукнув:

— Дядьку Пилипе! Дозвольте вас запитати. Чого ви мене по імені й по батькові назвали? Ніхто не зве, а ви мене в славу ввели — возвеличили...

А дядько Пилип:

— Чесно вам признаюся: коли я підвипивши, то, звиняйте за правду, я тоді по імені й по батькові усяку наволоч величаю.

3.

Іду по вулиці Сумській міста Харкова — Харків тоді був столицею Радянської України.

Веселенько марширую, бо, як вам сказати, воно мені й усміхається, й співається... Чуєте ж — на руках нова збірка моїх гуморесок, що її видало видавництво «Плужанин».

Раптом — здрастуйте вам! — зустрів земляка. А так як я вже трохи «набрався культури», то одразу:

— Здрастуйте, здрастуйте! Як ви у Харків потрапили? Може, вам що підсобити, допомогти, то я охоче і підсоблю, і допоможу.

Мій земляк трохи подумав, а тоді:

— Та як вам сказати... шукаю верховну прокуратуру.

Я почав пояснювати — як доїхати до цієї високошановної інстанції: оце, показую, зупинка трамвая номер п'ять. Сідайте у цей трамвай і їдьте, їдьте отуди по прямій. Завернете наліво, трамвай спиниться, а ви вставайте й пересідайте на номер сім, який буде іти по лівій стороні, а тоді направо перебігайте й сідайте на трамвай номер одинадцять.

Але, бачу, чоловік перший раз у столиці й з трамваями йому не все ясно. Я вириваю із блокнота папірець і малюю олівцем: оце, доповнюю, якраз дійдете до цієї симпатичної установи.

Намалював і вікна, і двері, й подвійною рискою нарисував ті двері, в які заходити.

Земляк узяв розрисованого папірця. Та:

— Спасибі, спасибі! Воно мені, конешно, зараз і не треба, а раптом колись пригодиться...

4.

Місто Полтаву частенько одвідували видатні діячі літератури, мистецтва, культури.

І ось для зустрічі з полтавцями і полтавками у двадцяті роки прибули: Володимир Сосюра, Василь Чечвянський, Юхим Гедзь.

На виступи прилучили й нас, початківців: поета Олеся Косенка і мене.

Репортаж зустрічі доручили мені складати. Склав. Подав у газету, а ранком читаю: «Перед робітниками виступали письменники Володимир Сосюра, Василь Чечвянський, Юхим Гедзь», а наші імена викреслили і написали — та інші...

Наступного дня на виступи іще двох полтавців залучили: поета Федора Злидня і новеліста-сатирика Петра Ванченка.

У редакції столичних письменників всіх згадали, а наші імена знову викреслили, написавши — «та багато інших»...

У суботу літературна зустріч відбулася на заводі «Метал», нині — турбомеханічний завод.

Інформацію я подав у такому контексті: в цехах заводу виступали письменники Пилип Капельгородський, Петро Ванченко, Олесь Косенко, Федір Злидень, Олександр Ковінька і багато, і багато інших.

— А хто ж вони ті «інші»? — питає зав відділом культури редакції.

— Це, — кажу, — Василь Чечвянський, Юхим Гедзь (Володимира Миколайовича Сосюру в цей день викликали до Харкова).

— Дак це ж — письменники!—аж скрикнув зав.

— А ми хто?

— Ви... ви... Звичайно, і ви... Дак ви ж письменники обласного масштабу, а то — столичного.

Бригада письменників іще днів шість виступала на заводах, у червоноармійських частинах, інститутах... Але стандартно-безпредметне: «та інші...», «та багато інших...», «і багато, і багато інших...» в газетній інформації про наші виступи зникло.

Імена повністю друкувалися, але в такій редакції: «Учора українські письменники Василь Чечвянський і Юхим Гедзь виступали на швейній фабриці. Разом з українськими письменниками виступали і полтавські письменники — ім'ярек».

5.

Із Одеси в Полтаву прибув зоопарк і розташувався на тодішній Сінній площі.

Ото я вперше побачив лева, тигра, слона, леопарда... Але чомусь, згадую, найбільше припали мені до уподоби — осли.

У газету я подав репортажний нарис про вроду і красу хижаків з далеких азіатсько-африканських степів і лісів.

Приділивши ослам найбільшу увагу, я ще й патетично додав — нарешті і в Полтаві появилися осли!

Як ото кажуть — вигукнув на свою голову!

Нарис опублікували, а мене делікатненько визвали і чемно, навіть тактовно попросили:

— Поясніть, будь ласка, на яких ви ослів натякаєте? Одного ми самі знаємо, а ось кого ви ще маєте на увазі?

Я тик-мик... У зоопарку, кажу, зустрічав. З Одеси, кажу, привезли.

— Ах, ви на одеських капонули? Тоді вибачайте, вибачайте!...

Із оцієї аудієнції я зрозумів: значить, і серед нашого брата є такі, які вухами хлопально витинають, очима моргають, а хитренькі й мудренькі грошики із державної каси витягають й перед сонливо-роззявкуватим носом у свою кишеню перекидають.

Одне слово, на тему — чи іще на білому світі водяться осли? — я написав збірку фейлетонів.

Склав і до місцевого газетно-журнального Полтавського видавництва здав.

Видавництво збірку на рецензію віддало зоотехнікові, який кохався в художній літературі.

Зоотехнік сумлінно поставився до аналітично-рецензійної роботи й склав таке резюме:

«Досконально обстеживши колгоспні тваринницькі ферми, а так само доскіпливим зором оглянувши загороди одноосібних тваринників, утверждаю: у мною дбайно обстежених тваринно-молочних фермах ослів і ослиць не виявлено.

Авторові збірки настійно радимо: сюжет переробити на іншу тварину. Бажано на нестрижену овечку...»

У примітці рецензент додав: у розмові із старожилами відомої на увесь світ Диканьки довідався: у диканському маєтку князя Кочубея були осли. Але дідусь Панько веселенько вигукнув: «У Диканьці вже давно нема ні князів, ні ослів!»

6.

...Це було на початку двадцятих років. Наша бригада — бригада письменників — ранком прибула у місто К. Приїхали й одразу попростували до завідуючого наросвітою *.

Завітали, познайомилися, і зав наросвітою почав розпитувати — хто та яким літературним жанром володіє (тільки замість «жанр» говорив «амплуа»).

Викінчивши знайомство, зав журно похитав головою і почав ділитися душевними сумнівами в такій редакції:

— Мабуть, товариші, до одного, до самого літературно-художнього слова, маса поставиться слабкувато. Нада б художнє слово розбавити чимсь сценічним...

— А чим, на вашу думку, можна розбавити наші виступи? — запитали ми.

— Щось би варто уставити сценічне, ексцентричне... Скажімо, обруч на сцені катати чи й шпагу глитати... Це дуже б оживило масу...

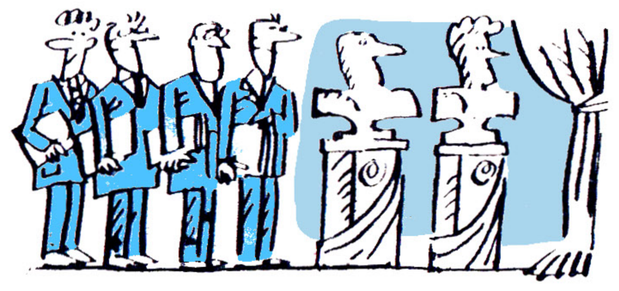

Ми здвигнули плечима, а зав розпочав у красі шпагоглитання нас переконувати.

— Читання на сцені прозаїчних новел чи поетичних поем — речі скучнуваті. А ось — шпага!— повний атракціон!

У нашій бригаді я був найтонший і найвищий, й зав рятувально кинувся до мене:

— От ви, дорогенький, ви ж, напевне, зможете тоненьку шпагу хоч на половину проковтнути?

Я не розгубився. Встав і кажу:

— Півлітру я, мабуть би, з гріхом пополам, якось би проковтнув, а за шпагу, їй-бо, не берусь. Дозвольте, я все-таки гуморески почитаю.

У цьому жанрі я почувався все-таки краще...

Ол. КОВІНЬКА.

---

* «Полтавський день» — ліберально-буржуазна газета, що виходила в Полтаві 1917 року.

** Монополька — це, по-сучасному, ніби крамниця, де горілку продають.

* Літературні зустрічі в ті роки доручали проводити органам наросвіти.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Останнє слово техніки.

Навесні цього року у фейлетоні «Піджак без рукавів» мені довелося розповісти про те, що в закарпатському санаторії «Синяк» було здано в експлуатацію житловий будинок з великими недоробками, які тодішній начальник будівельно-монтажного управління «Курортбуду» В. К. Дейнега обіцяв небавом виправити. Минуло три роки (що їх належить чекати обіцяного!), а недоробки так і залишились недоробками. А от назване БМУ в «Курортбуді» тим часом не залишилось. І Дейнега В. К., оскільки він уславив себе переважно подібними недоробками, начальником управління також не залишився. Його, як повідомили, теж кудись перекинули.

Але куди саме, кортіло дізнатися. Отож, бувaючи на Закарпатті, зустрічаючи там виконробів, бригадирів, десятників, я, про всяк випадок, запитував:

— Ви часом не Дейнегою будете?

— Ні! Ніякий я не Дейнега! — з нотками невдоволення відповідали мені.— Вигадаєте ж таке!

І коли я вже було втратив останні надії натрапити на його слід, до редакції раптом надійшов заспокійливий лист групи робітників: не турбуйтеся, мовляв, ніде товариш Дейнега не подівся, а працює собі директором Ужгородського заводу залізобетонних конструкцій. А коли бажаєте дізнатися про те, як успішно він працює, то приїжджайте й побачите.

Спасибі товаришам, допомогли знайти. Мені, щиро визнаю, навіть на думку не спадало шукати В. К. Дейнегу серед директорів підприємств.

І поїхав я до Ужгорода. Побоюючись, що товариш Дейнега через природжену скромність не повністю розкриє свої успіхи, вирішив дізнатися про них від інших спеціалістів, які в різний час вивчали діяльність цього заводу.

І довідався, що В. К. Дейнега таки справжній молодець. Привабило, насамперед, його вміння прогресивно нарощувати темпи. Якщо торік завод під його керівництвом недодав продукції на 254 тисячі карбованців, то лише за перші два місяці цього року було недодано продукції на сто тисяч.

По-друге, з'ясувалося, товариш Дейнега прогресивно впроваджує в життя принцип: «нехай менше, зате гірше». Пішла якось рейдова бригада, оглянула 250 панелей, уже підготовлених до відправлення на будівельні майданчики: чи нема там, бува, бракованих? Виявилось, трохи є. Точніше: бракованих панелей — рівно 250. Рейдова бригада своїм відкриттям не хизувалась, бо такий самий брак у такій самій стопроцентній кількості могла виявити й будь-яка інша бригада у будь-який інший день.

Крім послідовності у випуску браку, на заводі досягли й широкої різноманітності його. Якщо одні панелі були помітно тонші, ніж належить за проектом, то інші були скособочені, а деякі мали величезні напливи та раковини.

А ще В. К. Дейнега успішно переймав досвід колег. У пересувній механізованій колоні № 4 тресту «Закарпатбуд», якому належав і завод (тепер його передано в інше відомство), приписали обсяг виконаних робіт на 162 тисячі карбованців. В управлінні «Житлобуд» того ж таки тресту «Закарпатбуд» внаслідок приписок незаконно виплатили понад півтори тисячі карбованців заробітної плати. «А ми що, гірші?» — подумав собі наш новоспечений директор. І також гав не ловив. Тут обсяг реалізованої продукції штучно завищували з допомогою... того ж таки браку. Явно браковані панелі й плити відправляли замовникам разом із якісними. Як правило, брак, звичайно, повертали. Але то вже згодом. А поки що в план реалізації він входив.

Ото, дізнавшись про все це, я й попрямував на завод, щоб нарешті особисто познайомитись з В. К. Дейнегою, потиснути йому руку, привітати з успіхами. Однак не випало. Ні познайомитись, ні потиснути, ні привітати.

— Нема в нас такого,— сказали на заводі. — Звільнений уже, дякувати міськкомові партії.

— А де ж він тепер?

— Того не знаємо. Мабуть, знову кудись перекинули.

Але куди саме перекинули, ніхто не знав. Отож зустрітися не довелося.

Та мене, щиро кажучи, усе-таки дуже цікавило: чому це товариша, який так блискуче провалив роботу в БМУ, поставили керувати заводом?

Бувалі люди пояснили:

— Розумієте, наш завод залізобетонних конструкцій — підприємство традиційно відстаюче. А воно ж так у житті: там, де справи йдуть добре, посади керівників, як правило, зайняті. На таких підприємствах, як наш завод, вакансії є. А бажаючих працювати малувато. Отож у тресті, мабуть, і вирішили: нехай вже краще Дейнега буде, ніж ніхто.

Мені, чесно кажучи, остання формула не видалась аксіомою. Подумалося навіть, що, може, краще, коли навпаки. Але оскільки такої формули дотримуються, схоже, не лише в тресті «Закарпатбуд», то я не втрачаю надії невдовзі таки зустрітися з В. К. Дейнегою. Тільки тепер я вже буду розумнішим і не шукатиму його серед виконробів, бригадирів, десятників, а лише серед керівників будівельних організацій. Як казали в давнину, святе місце порожнім не буває.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Закарпатська область.

Ті самі гості в ту саму хату

СВЯТЕ МІСЦЕ ПОРОЖНІМ НЕ БУВАЄ

Мал. А. СЕРГІЄНКА

Кіт у чоботях
(Новий варіант)

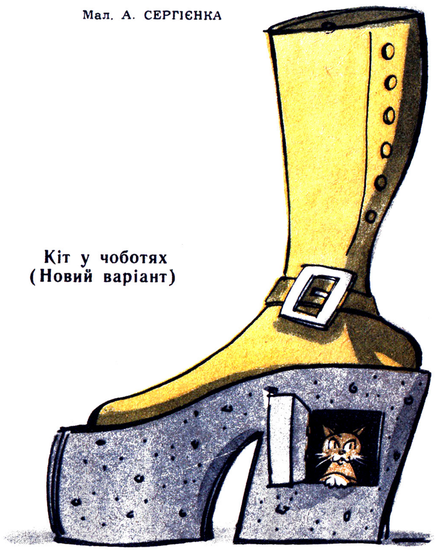

Дали перцю!

Директор Котовського ремонтного заводу (Одеська область) Меєров Л. С. зарекомендував себе неабияким організатором суботників. Правда, не на підприємстві, а на будівництві власного гаража. Сюди він, як кажуть, кидав живу силу й заводську техніку і сам же пильно стежив за якістю робіт. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомив секретар Котовського райкому партії т. Мещеряков, факти підтвердились. За зловживання своїм службовим становищем Меєрова Л. С. з посади директора заводу знято.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

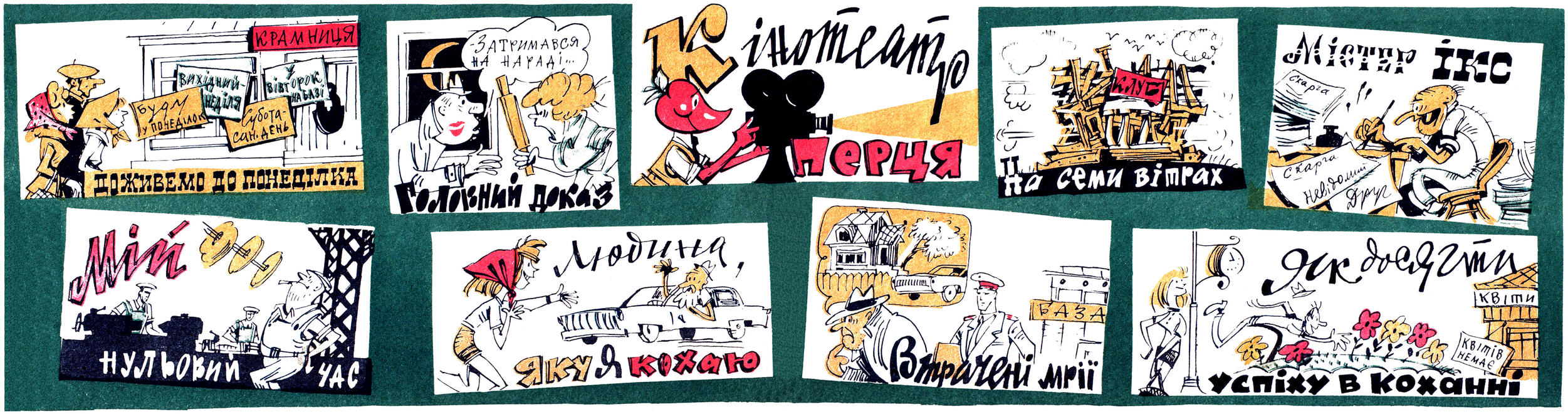

Добрі баранчики з Мак-Мастера

ПАМФЛЕТ

Живемо ми собі, товариші, трудимося, вирощуємо хліб, випускаємо трактори та автомобілі, будуємо житла, робимо наукові відкриття, а от корінних проблем, уявіть собі, не розв'язуємо. То як же не порадіти з того, що добрі люди — найвизначніші світила західної науки — вирішили пособити нам!! Та ще й винятково швидко: протягом якихось трьох днів.

Так, так, протягом трьох днів усі наші «проблеми» були розв'язані. І розв'язала їх високоповажна конференція, котра так і називалась — «конференція, присвячена проблемам сучасної України».

Що ж воно за проблеми! З програми конференції видно, що їх аж... тринадцять! Уже сам цей факт красномовно свідчить про високі якості організаторів конференції. Якщо вже вони, рішуче відкинувши забобони, пішли на те, щоб обговорити і розв'язати саме чортову дюжину проблем, то хіба це не підкреслює їхніх благородних намірів! Безумовно ж, безумовно ж, підкреслює!

Конкретно проблеми поділяються на три категорії: економічні, соціальні та політичні.

Ну, от вам економічні. «Невідновні природні ресурси України (мінеральні ресурси, залізна руда, скам'яніле паливо, газ і т. п.)», а разом із ними «Відновні природні ресурси (ліси, води, риболовство, мисливство)». Це тільки здається, що ми досі мали непогане уявлення про використання як невідновних, так і відновних своїх ресурсів. А виходить, що ні! Якщо вже зарубіжні наукові світила вважають за потребу розглянути ці проблеми, то, виходить, що у нас до тих питань усе якось руки не доходять.

А ось, наприклад, політична проблема. «Суспільна і політична роль євреїв в Україні». Гм-гм... Ми, взагалі-то, були переконані, що на Україні, як, до речі, і в усьому Радянському Союзі, суспільна і політична роль належить народові в особі робітничого класу, колгоспного селянства і трудової інтелігенції, незалежно від національної приналежності людей. Знацця, і тут ми не добирали! Якби не конференція «з проблем сучасної України», то ми, мабуть, і досі, мов сліпі кошенята, тикалися б носами у всі кутки, не помічаючи таких новітніх відкриттів!

Достославне зібрання з «проблем сучасної України» відбулося в Канаді. Далеченько, звісно, від України, зате там якось спокійніше. Саме тому, що далеко від України.

Проходила ця конференція наприкінці жовтня в університеті Мак-Мастер у Гамільтоні. Чому саме там! Бо цей університет своїми глибокими та унікально об'єктивними науковими розробками з «українознавства» вже давно натужується нам допомагати. А ще тому, що кафедру політичних наук очолює там доктор, професор Петро Потічний — організатор і керівник конференції.

Делегатурою конференції були, як уже підкреслювалося, світила сучасної західної наукової думки. Геть усі — доктори, геть усі — професори. Об'єктивні й доброзичливі. Давні знайомі наші.

Світило номер один — це, природно, доктор, професор Петро Потічний. Як і належить світилові першої величини, він доклав найбільше зусиль для скликання високого мак-мастерського форуму. Де тільки не побував доктор Потічний, готуючи конференцію з «проблем сучасної України»!

На Україні, правда, не був. Але Україну доктор Петро Потічний і так знає. Практику тут свого часу проходив. У роки війни. Ото й був для пана Потічного «його час». Отоді й опановував він науки — під керівництвом гітлерівців. Із рядового бандита-оунівця став «старшиною» УПА — бандерівської «української повстанської армії» — фанатичної зграї вбивць, душителів, вішальників і різунів. Потім, коли під натиском Радянської Армії гітлерівці драпонули з України, дав дьору і «старшина» Потічний. Аж в Америці опинився. Але, видать, відчув, що практики ще малувато, і подався в Корею. Воював там, але й звідтіля ледве душу свою продажну виніс.

Пліч-о-пліч із доктором Потічним засідали на конференції й інші світила.

Наприклад, доктор Всеволод Голубничий із Нью-Йорка. Теж великий теоретик і практик. І теж практикувався під час війни. У Богодухові на Харківщині, де його батечко очолював гітлерівську земельну управу, а за сумісництвом керував місцевою українською націоналістичною організацією та фашистською газеткою «Рідний край». Цей вошивий листок, що закликав боротися проти Радянської влади, видавати окупантам партійних і радянських активістів і т. д., відіграв колосальну роль у формуванні «наукового» світогляду майбутнього доктора Всеволода Голубничого. Недарма ж він після того, як накивав п'ятами з Богодухова, редагував у Західній Німеччині націоналістичну рептильку з оптимістичною назвою «Вперед». Поредагував, а потім чкурнув «уперед», за океан, до Сполучених Штатів, де й став доктором і професором, спеціалістом по вивченню «сучасної України». Вивчає «неньку» доктор Голубничий не лише як учений, а й як учасник «Закордонного представництва української головної визвольної ради» та працівник видавництва «Пролог», котрі діють за завданням американського ЦРУ. Справді благородна, гідна «доктора» діяльність!

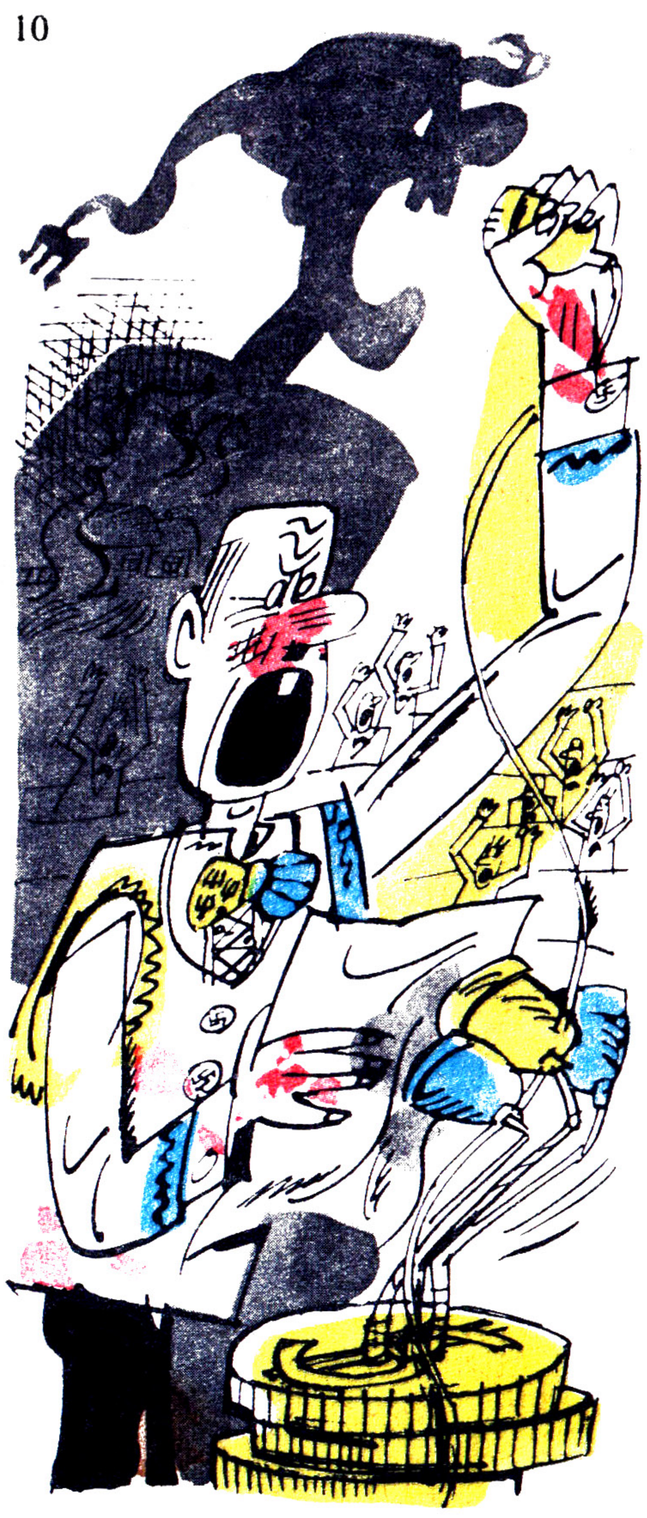

Або доктор Богдан Боцюрків із Оттави, керівник так званого «Російського інституту» при Карлтонському університеті, який займається антирадянськими проблемами. Без пана Богдана не обходиться жодне антирадянське збіговисько. Варто докторові Боцюрківу лиш краєм вуха почути, що десь готується з'їзд, конференція, симпозіум, «присвячені» Радянському Союзові та Україні, як він уже мчить туди, потрясаючи своїми науковими розвідками: «Ось я, осьдечки, не починайте без мене, я теж хочу захистити нещасну Україну від комуністів!»

Або ж доктор Методій Борецький із Вашінгтона — своєрідний рекордсмен, який бере участь у стількох антирадянських організаціях, що переплюнув навіть декого із своїх колег.

Чи доктор Ярослав Білинський з Делаварського університету, великий любитель лити воду на антирадянський млин.

Безперечно, великий внесок у «чортову дюжину» зроблять і такі світила, як доктори Ігор Стебельський, Володимир Мацьків, Володимир Тернопольський, Всеволод Ісаїв, Юрій Луцький, Петро Воробій і т. п., що теж мають дуже солідний стаж роботи у бандерівських, мельниківських та інших націоналістичних компаніях.

Як бачите, знатна делегатура.

Крім цих визнаних світил українського походження, у поважній мак-мастерській конференції, як свідчить програма її роботи, взяло участь і кілька чистопородних містерів. Не можемо утриматися, щоб не представити хоча б двох із цих вельмишановних науковців. Теж, природно, докторів.

Ось доктор містер Джон Хазард. У Радянському Союзі бував чимало разів. Правда, як ученого у нас його знають мало. Більше його знають у нас як шпигуна, оскільки займався доктор в основному розвідувальною діяльністю. В американському Колумбійському університеті за сумісництвом трудиться він на ниві антирадянщини разом із відомим «совєтологом» Збігневом Бжезинським.

А ось інший доктор — містер Нейл Філд, професор географії. Тричі приїздив до СРСР і тричі продемонстрував винятковy широту інтересів, фотографуючи промислові об'єкти, шосейні магістралі, гідроспоруди, річкові порти. Бідового географа змушені були затримати органи міліції, внаслідок чого доктор Філд позбувся своєї антигеографічної фотоплівки,

Пахучий букет, еге ж! Та ще й рясно покроплений доларовою водичкою, якої не шкодують для проведення ідеологічних диверсій імперіалістичні верховоди. Так що зрозуміло, яким духом віяло від поважної заокеанської конференції.

Мак-мастерське збіговисько уже вкотре яскраво підтверджує: правду, святу правду кажуть оті світила, що вони безкорисливо і щиро бажають Україні добра та процвітання і що самі вони — тихі, лагідні, мирні люди. Просто такі собі невинні баранчики з отари чистої науки.

То — істинно так.

Вони й справді добрі баранчики. З тих, про яких в народі кажуть:

— Добрий баранчик, та по-вовчому виє!

Але хай собі виють.

Хай навіть гопки скачуть. Нам від того ні холодно й ні жарко.

І. СТЕПОВИЙ.

Мал. Й. КОГАНА

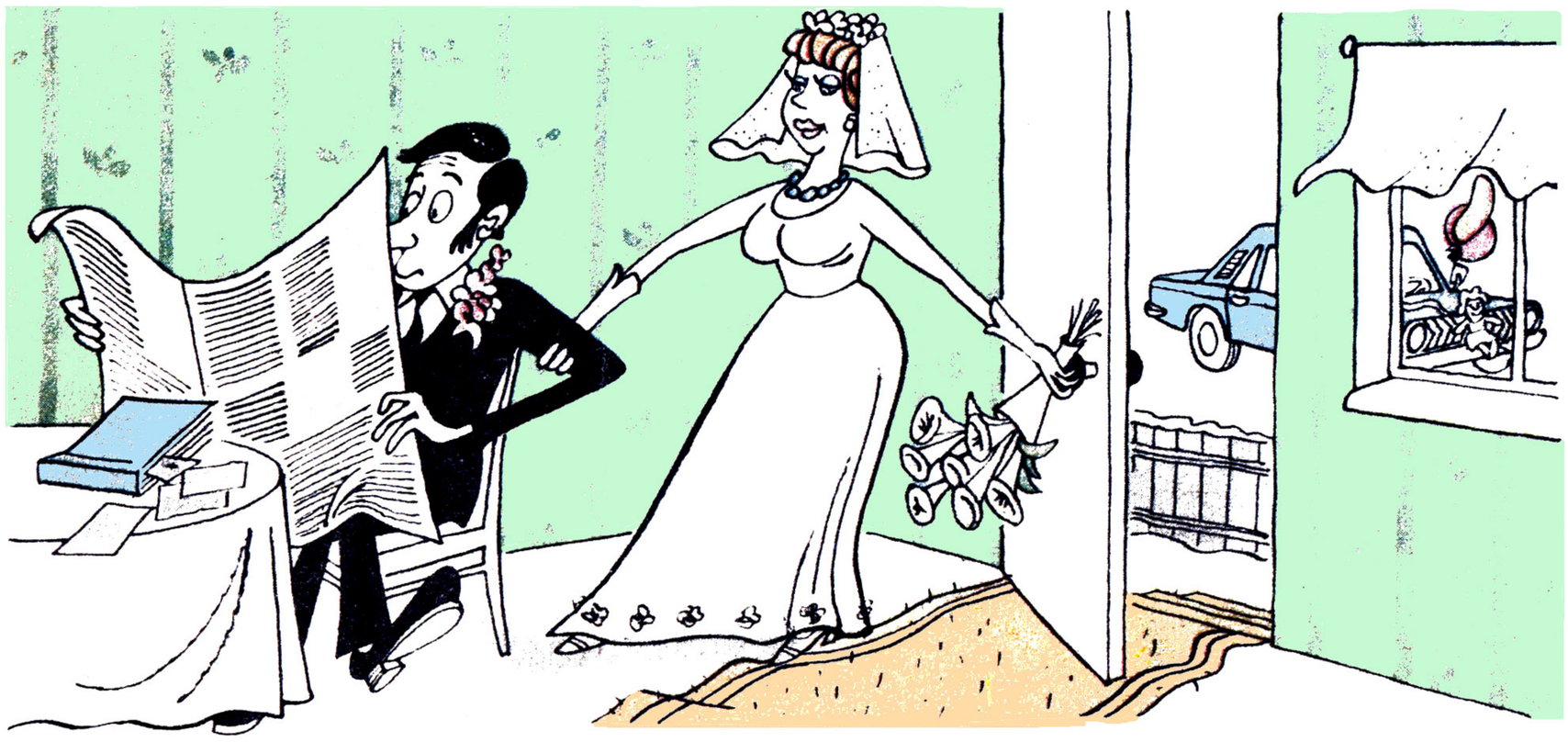

Без слів.

СИЛА КОХАННЯ

Закохався так Гаврило
В чорняву Марину,
Що забув про все на світі...
Навіть про дружину.

Василь НІКОЛЕНКО.

с. Кустово-Суходілка
Полтавської області.

СТАРА МОДА

«І звідки в предків мода ця:
Вони ще й досі носять пір'я!» —
Курча, вилазячи з яйця,
Пищало на усе подвір'я.

МІРА ТАЛАНТУ

Почувши трелі солов'їні,
Зелена жаба закричала: «Ква!
Нехай він заспіває в баговинні,
На дереві ж і дурень заспіва!»

Едуард ЯЦЮК.

м. Херсон.

Сатиричні мініатюри

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Чом не відвідаєш, Степане,
Стареньку матір у селі?
— Туди дорога ще погана,
Боюсь пошкодить «Жигулі»...

ТЕЛЕГРАМА

Буду п'ятого дома.
У мене все в нормі.
Всіх вітаю сердечно.
Іван.
Зустрічайте на першій платформі,
Виглядайте вагон-ресторан!

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав
Хмельницької області.

ДОВІДАВСЯ

В центрі міста літню жінку
Молодик питає гарний:
— Як потрапити, бабусю,
До найближчої лікарні?

Та скривилась, як від болю,
Проковтнувши злу образу:
— Ти скажи ще раз
«БАБУСЮ» —
Й там опинишся одразу!

НЕ ТЕ ХОББІ

По дереву різьбою
Захоплюється Влас.
Вже навіть штрафували
Його за це не раз...

І. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

ТИМЧАСОВИЙ ШТИЛЬ

Стихла сварка: максі! міні! —
Всі дівчата в штанях нині.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

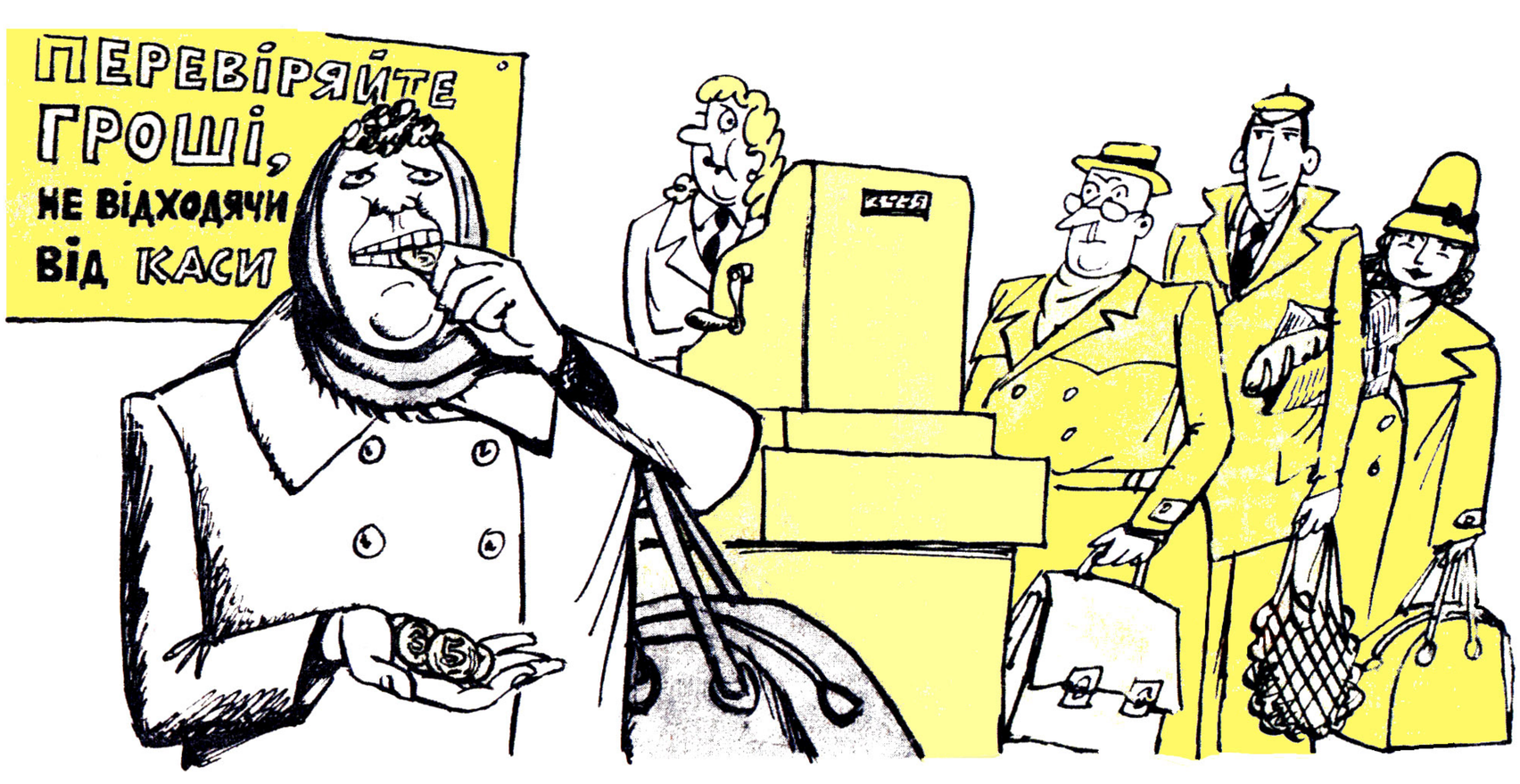

Без слів.

Народні умішки

ОСВІДЧЕННЯ В КОХАННІ

— То ти, Едику, кажеш, що покохав мене з першого погляду?
— Так.
— І одружишся зі мною?
— А певно.
— То поцілуй мене.
— Еге! Ще хтось побачить та жінці розкаже.

ВИПРАВДАВСЯ

— Чи не сором тобі, Михайле! — каже до тракториста бригадир тракторної бригади. — Дві години вже лежиш, а трактор стоїть.
— А хіба я винний, що він не лягає, — виправдовується тракторист. — Сучасна техніка до цього ще не дійшла.

Повідомив М. ЗВЕНИГОРОДСЬКИЙ
з м. Ульянівки Кіровоградської області.

ВЗУВ

Один чоловік пішов на друге село до церкви паску святити. По дорозі добряче випив та й заснув під церквою. Вранці устав — нема чобіт. Приходить додому, жінка його запитує:
— Петре, де твої чоботи?
А він відповідає:
— Христос воскрес, а тому що босий був, то мої чоботи взув.

Повідомив Д. ОЛІШИНСЬКИЙ
з м. Києва.

ПРОДАЙТЕ Й ХАТУ

Мати поїхала до старшої дочки в гості. Дома, в селі, залишились два жонатих сина. Через тиждень мати одержує від них листа: «Мамо, живемо ми добре, але корову продали, бо ні Лариса, ні Люда доїти її не хочуть, кажуть, що дуже рано треба вставати».

Мати відповіла їм: «Що продали корову — правильно зробили, якщо її нікому доїти. Тепер, дітки, майте на увазі, що скоро вдарять морози. Якщо у вас нікому буде і дров нарубати,— продайте к чорту й хату».

Повідомив І. УСЕНКО
з Ростова-на-Дону.

ДОБРАВСЯ

Прийшов чоловік п'яний додому і почав стукати у вікна та гукати, щоб жінка відчинила. А та йому:
— Де був, туди і йди!
Потинявся чоловік по подвір'ю та й приліг біля собачої будки. А Сірко підскочив і почав вилизувати хазяїна.
— Моя ж ти душечко,— прослозився чоловік,— казала, що не впустиш, а як виціловуєш!

Надіслав М. ГЕРАСИМЕНКО
із м. Миргорода
Полтавської області.

ПРИЧИНА

— Позаминулого місяця ви брали відпустку на три дні, бо народилася дочка, минулого — бо народився син. Що ви скажете цього разу?
— Вирішив одружитись!

Повідомив А. СІРОУХ
із м. Запоріжжя.

НЕ ПОВІРИВ

Зайшов колись дяк до свого кума й приніс кумовому синові гостинця. Той узяв і хотів поцілувати дяка в руку. А батько каже:
— Не цілуй, синку, дяка в руку, а то і в тебе виросте отака велика борода, як у нього.
А синок батькові:
— Пхе! Он мама дяка кожного дня і в губи цілує, а борода ж не росте?!

Повідомила Н. РУЖИЦЬКА
з с. Юхимівців
Хмельницької області.

На перчанській кухні

Здоровенький будь, прибувши!

Коли запитати не те, що ніжного і наромантиченого, чутливого й трепетного, як лань або еолова арфа, лірика, а й тверезого-тверезісінького, аж далі нікуди, прозаїка... Та що там! Коли запитати навіть гумориста, який тільки й знає, що сміється, аж плаче, та смішить інших; коли, більше того, запитати навіть злого-презлого, аж прямо-таки жовчного сатирика, який і, чебрець нюхавши, кривиться, коли, кажу, і його запитати, яка пахощ у світі найприємніша, то й він би відповів: «Найкраща пахощ у світі — це пахощ друкарської фарби, що віє із сторінок першої — першої! — власної, щойно виданої збірки творів!»

Отаку саме пахощ нещодавно і понюхав молодий гуморист та сатирик Ігор Січовик, взявши до рук свою книжечку «Жертва моди», що її ласкаво цього року випустило у світ видавництво «Молодь», а причепурив гарно і скромно художник Анатолій Арутюнянц.

Скажу наперед: пахощ від неї буде загалом приємною і для щирого шанувальника веселого слова. То й, додамо, для самих гумористів і сатириків — адже до їхнього не такого вже й великого, як брати на серйоз, загону прибув новобранець.

Тут воно годиться, як це й буває у кожному порядному літературному війську, запитати: хто він і що він за чоловік отой Ігор Січовик?

Людина він молода, ще й тридцяти немає, але вже бувала. Після закінчення середньої школи та професійно-технічного училища встиг уже побувати на ударних комсомольських будовах у Кривбасі, послужити в лавах Радянської Армії. А нині він знову на виробництві, сиріч в робітничій гущі — працює на Ірпінському комбінаті будматеріалів «Прогрес». Хлопець, як бачите, прогресивний!

Тож і не дивно, вірніше похвально, що в його книжечці законне місце посідає робітнича тематика, яка, до речі, ще не може похвалитися постійною й належною увагою до себе з боку наших гумористів та сатириків. Розробляє цю тематику Ігор Січовик, зрозуміло, специфічно — весело й сатирично. От хоча б узяти, для прикладу, мініатюру «Повернув»:

Приїхав до Кривого Рога
Пробить в житті дорогу,
Та скоро втік, бо тут руда,
Як пересвідчився, — тверда.

Або:

Рознесли на зборах
Так і сяк
Івана-токаря за брак.
— Але ж я допоміг, —
Виправдувавсь Іван, —
По здачі брухту
Виконати план!

Бракоробові Іванові, зрозуміло, пахощ від збірки, про яку говорено вище, не сподобається. Не до смаку буде й халтурникові, і хапузі, і спекулянтові — про них теж не забув автор.

Читач знайде ще й інших багатьох нетипових типів, яких дотепно й смішно виводить перед людські очі Ігор Січовик у своїх мініатюрних віршованих гумористках, баєчках та епітафіях.

Пише І. Січовик коротко. Тож і я не буду довго розводитись. Не буду зупинятись й на тому окремому, що належить до «на жаль» — не воно виражає, як мовиться, творче обличчя молодого гумориста. Та й коли він забуде про те «на жаль» у майбутньому, то критики не загаються нагадати. А я йому про «на жаль» скажу краще колись на вухо.

А зараз хочеться привітати Ігоря з первісткою і сказати: «Ходи, Ігоре, прямо, не криво, й далі, держи в руці перо простеє, а слово пиши золотеє! Здоров будь, до загону гумористично-сатиричного прибувши!»

Анатолій КОСМАТЕНКО.

НЕ ВИСТАЧИЛО ДУХУ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У крамниці споживчого товариства села Великі Будки Недригайлівського району Сумської області розвели цілу ферму пацюків.
(З листа до редакції).

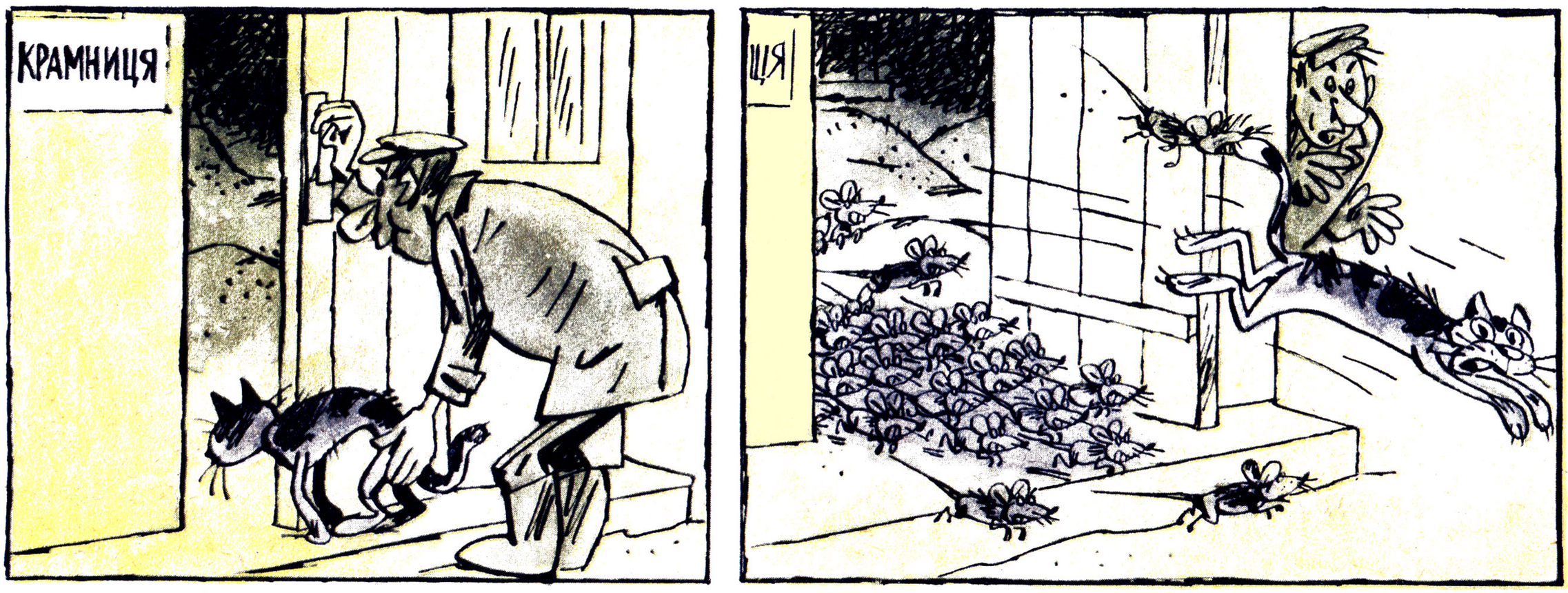

— Ану дай їм, Васько, духу!

ПРОФЕСІЙНА ЗВИЧКА

ГУМОРЕСКА

— Ви палите?

— Ні.

— П'єте?

— Тільки мінеральну. Ба, не тільки! Чорною кавою бавлюся.

— А можна, пробачте, ще дещо поспитати?

— Будь ласка.

— Де працюєте?

— У бюро погоди.

— Та-ак... А чого це ваш брат попадає пучкою в небо? Себто передбачає дощ, а випадає сніг?

— Усе на світі буває.

— Що вам найбільше подобається?

— Жива природа.

— А не подобається?

— Мертва матерія.

— Чи відчуваєте себе перед кимось винним?

— Перед власною дружиною.

— В чому саме?

— Сьогодні вранці, коли чергову нотацію читала, спробував огризнутися.

— Що поробляєте у вільний від роботи часі

— Читаю книжки.

— А ще?

— Дивлюся телевізор.

— У шахи граєте?

— Ні.

— В доміно?

— Теж ні.

— В преферанс?

— Ні, ні!

— Вважаєте себе розумним чи навпаки?

— Лишаю за собою право не відповідати на це запитання.

— Та-ак... Чи літаєте на повітряних лайнерах?

— Віддаю перевагу залізничному транспортові.

— Як ставитеся до туризму?

— Позитивно. Більше того, захоплююся ним. Щороку вирушаю у туристську подорож. Повертаюся — мовби новонароджений.

— Радите і мені поїхати?

— Звичайно.

— Оце, власне, й усе, що я хотів поспитати. Дякую за інформацію.

— Стривайте! А навіщо вона вам?

— Пропонують туристську путівку на Закарпаття. От і вирішив порадитися: брати її чи ні?

— Чому ж одразу про це не запитали?

— Професійна звичка. Я за фахом — лектор. До кожної своєї теми підходжу здалеку...

Михайло ПАЛЬЧИК.

Дали перцю!

Жодного дня — без прибутку! Під таким девізом розгорнув торгівлю В. Ф. Коваль — продавець крамниці шостого відділення радгоспу «Шляховий» Доманівського району на Миколаївщині. Щоправда, його цікавив тільки той прибуток, що до власної кишені потрапляв. Звичайно, внаслідок самовільного завищення цін на товари.

Але покупці швидко розкусили ласого на чужі гроші продавця і написали про це Перцеві.

Як повідомив редакцію голова правління Миколаївської облспоживспілки т. Ферлій, за грубе порушення правил радянської торгівлі Коваля В. Ф. з посади продавця знято.

ПЕРЕЧЕНЯ

НЕ НА СОНЦІ

Івасик із батьком пішли у неділю на річку. Покупавшись, вони посідали на березі.

— А я більше загорів, — хвалиться Івась.

— Еге, — сміється батько, — якби ж то я мав стільки часу лежати на сонці, як ти.

— Але ж, таточку! — вигукнув Івась. — Я зовсім не лежав на сонці, я лиш на пісочку лежав!

Володимир БАНДУРАК.

ВИНАХІДЛИВИЙ

Бабуся з чотирирічним Петриком ходили в магазин. Накупили цілий кошичок усього. Коли ішли додому, Петрик став проситися на руки.

— Як же я тебе візьму, — каже бабуся, — у мене ж ось кошик.

Петрик наморщив лобика, замислився.

— А ти, бабусю, — раптом зрадів він, — дай кошичок мені, я його триматиму, а ти понесеш мене на руках.

г. ПОВОЛОЦЬКИЙ.

ОЛЕСИКОВА ДРУЖБА

Купив Миколка цукерок і йде вулицею. Підійшов до нього Олесик.

— Куди йдеш, Миколко?

— Купив цукерок і йду додому,— відповів той.

— Знаєш що, Миколко?

— Що?

— Давай дружити.

— Давай,— сказав Миколка.— На ось цукерку.

З'їв Олесик цукерку й каже:

— Такої смачної цукерки я ще ніколи не їв.

Миколка дав йому другу. З'їв Олесик і ту. Попросив ще. Дав Миколка йому й третю цукерку, а тоді розвів руками і каже:

— Все, Олесику. Більше нема.

Побачив Олесик, що й справді нема вже у Миколки цукерок, закопилив губу й сказав:

— Ех ти! А ще товариш! Було б самому не їсти, більше б мені залишилось. Не буду більше дружити з тобою.

І побіг геть. До магазину — поглянути, може, ще хтось звідти з цукерками йтиме,— то щоб дружбу свою мерщій запропонувати!

Віктор ГЛАДКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЧОМУ РИБИ НІМІ

— Можеш ти сказать мені,
Чому риби всі німі?
— Розмовляти під водою
Не змогли б і ми з тобою!

Пилип ГОЛУБНИЧИЙ.

СИДИТЬ ВАСЬКО НА ПРИПІЧКУ

Сидить Васько на припічку,
Трима кота за ниточку:
— Тпру! Стій, сивий коню!
Ось тебе я засупоню,
Запряжу у бабин віз,
Та й поїдемо по хмиз! —
А коточок як занявка:
— Я — Вуркотик,
не коняка!

НЕРІШУЧИЙ ТИМКО

Припливла до берега
Рибка золота,
Хвостиком крутнула,
У Тимка пита:
— Чом не йдеш у воду,
До піску прилип?
Може, любий хлопчику,
Хворий ти на грип?
— Я не хворий, рибко,—
Нерішучий я:
Річенька глибока,
Бистра течія,
І вода холодна —
Не стрибну ніяк.
— Тьху! — сказала рибка.—
А іще — хлопчак!

Лідія КОМПАНІЄЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

На зимову сплячку.

ЗАТЬМАРЕНА РАДІСТЬ

Коли лікар Поліської санепідстанції (Київська область) Л. Д. Онопрієнко отримав квартиру — фінський будиночок, — радості його не було меж. Не бентежило санлікаря й те, що будиночок стояв у вибалку, заповненому дощовою водою, і що державна комісія, через неякісну роботу ремонтно-будівельного управління № 13, не прийняла того будиночка. Одне слово, радість би й досі хлюпала через вінця, як вода через поріг, коли б одного вечора хтось не поцупив на дрова кладку, яка сполучала новоселів з вулицею... Тепер не знають, що робити. Сім'я сидить у хаті, а господар ходить біля двору і на всю Жовтневу вулицю

Лунає голос, муки повен:
— Де ночувать? Куди іти?!
О, дайте, дайте мені човен,
Щоб міг я в хату заплисти!

І. ДЖЕРЯ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

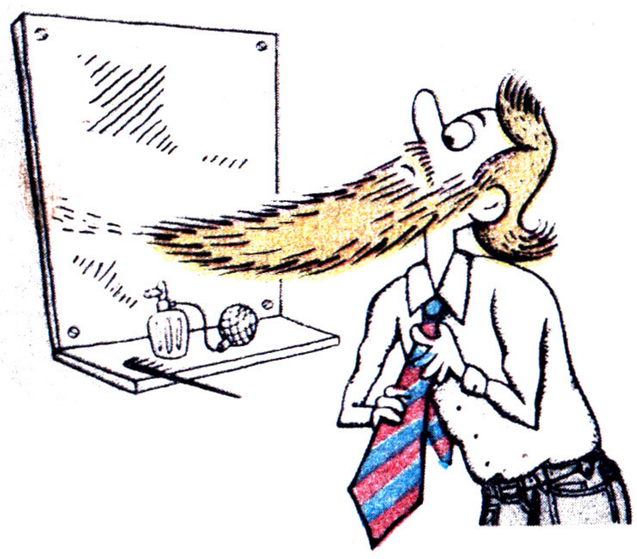

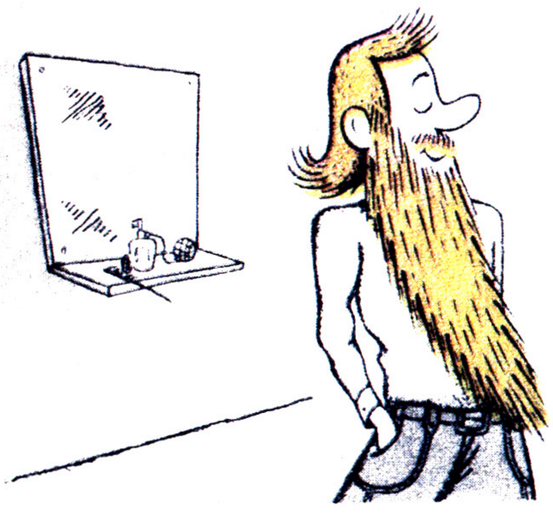

Без слів.

Вибрики Пегаса

Досьє, алібі, інкогніто,
Фіаско, хоббі, мєнєджери...
Нащо вживати їх у текстах? —
Запитують пенсіонери.
Щоб нам уняти їхній зміст,
Ми кіпу словників перебираєм,
То краще замість цих загадок
Слова пишіть, що ми їх знаєм.

С. Г.
м. Вінниця.

— Якби ж то знати, які слова вам «унятні»...

* * *

Тут Гаврила не злякався
Тільки трохи заховався
А тут сповнив він що в кармані ліму
зін. Лімузіна достає він...

Г. С.
Василівський район, Запорізької області.

— Запитайте, чи не погодився б Гаврило тимчасово поставити і наш лімузин до своєї кишені? А то в гаражі ремонт!

* * *

Обдурив мене Михайло,
витяг гроші з фрака,
і тепер сміється з мене.
як з того дурака.

Р. Б.
м. Сокаль на Львівщині.

— А ви гроші у смокінг ховайте!

* * *

Перший вірш, можить він ще не зовсім стиглий, а у Перець пойдёт. Якщо ви його помістите то я на будущіє намірений писать вже збірочку. Гонорар відсилати до востребованія бо я ще хочу зробить жінке неожиданний презент.

В і р ш. У село прийшла депеша
Щоб собраніє громади
Порішило би сьогодні
Як написано в бумагі.

М. В.
м. Запоріжжя.

— Написано досить сміливо! Але — не «пойдёт»... Зробіть презент дружині своєю збірочкою.

Тема, зміст дум хороші!
А до друку? — Негожі!
Не чіткий — коректив:
Рима слаба — збит мотив: —
Повторення одних слів: —
Валяй вірші в архів!

В. Р.
Новосанжарський район
на Полтавщині.

— Валяємо...

* * *

Вимітайте те пияцтво
Зелен-змія, самогон,
Дбайте друзі про здоров'я,
Бо сміяться макогон.

Ю. Б.
м. Чернівці.

— Коли до макогона дійшло, то тут уже не до сміху...

* * *

Чути: дзень, та брень, та тень —
Бах мене у вухо!
Тут забув, який це день,
Я лишився духа...

Л. Т.
м. Ізяслав
Хмельницької області.

— От-от! Спочатку воно завжди так: дзень, брень... А потім — бах! Ви з цим не жартуйте.

* * *

Та люто заривли всі барани
він байки нам плите для чого нам вони.

І. Ш.
Полтавський район
на Полтавщині.

— Ото вже повірте: якщо барани заревли, то це неспроста!

Фрази

● *Уболівальник-ілюзіоніст: зайшов на стадіон, а вийшов із витверезника.*

● *Якби усі були Діогенами, існувала б проблема бочки.*

● *Поки зібрались до ЗАГСу, місяць минув. Медовий.*

● *Непогано влаштувавсь, бо в Києві ж дядько!..*

М. СЛЬОЗКО.

● *Довгограючий тренер.*

● *З манни небесної каші не звариш.*

● *Взяти бика за роги — ще не означає виграти кориду.*

● *Щоб віддати пальму першості, треба її мати.*

А. ЛЕВ.

● *Чим менше смаку, тим більше смакування.*

● *Деякі пишуть так, що муки їхньої творчості відчувають навіть читачі.*

● *Оголошення в ЗАГСі: «Збудники грипу передаються через поцілунки».*

Д. РУДИЙ.

● *Молов правду в очі.*

● *Не заплющуй очей на недоліки: з заплющеними очима важко проходити мимо.*

● *Щоб оцінити Велику Працю Людства, не обов'язково бути нормувальником.*

Ан. ОПАЛИНСЬКИЙ.

Друже Перче!

Ти знаєш відому народну пісню «За городом качки пливуть, каченята крячуть»? Так от у нас, у Костополі на Ровенщині, її трохи інакше співають: «На вулиці качки пливуть...». Подейкують, ніби саме в цій інтерпретації пісня дуже подобається голові виконкому міської Ради депутатів трудящих Б. П. Бурячинському, котрий іноді сам приїздить машиною і здалеку її слухає. Чого саме здалеку? Бо близько не під'їдеш — утопишся в глибочезних калюжах-озерах. Щоб у співаків якось підтримати настрій, т. Бурячинський час від часу обіцяє впорядкувати вулицю Жуковського. Три роки підряд обіцяє, але нічого не робить. Хоче, мабуть, і надалі слухати оте «На вулиці качки пливуть...»

Петро ВАЩИК,
літпрацівник Костопільської районної газети «Червоний промінь».

Нещодавно ми зробили відкриття. Відомий афоризм «Все тече, все змінюється» стосується всіх і всього, крім нас, мешканців будинку № 84 по вулиці Шевченка. Посуди сам. У пересувній механізованій колоні № 65, яка два роки тому халтурно спорудила наш кооперативний будинок (і представники якої урочисто клялися, що ліквідують недоробки!) змінилося керівництво: замість О. Д. Зволинського став начальником О. Г. Сіряк; а у всіх шістнадцяти квартирах нашого будинку як не працювала каналізація, так і не працює. У тресті «Полтавсільбуд», якому підпорядкована ПМК-65, Геннадій Васильович Кузьменко із головного інженера піднявся до посади керуючого трестом; а у нас як дуло в щілини, так і досі дме, як не піднімалася взимку температура вище 8°, так і досі не піднімається...

Мало не забули. Іще дещо є, що всупереч афоризму «не тече й не змінюється»: обіцянки голови Великобагачанського райвиконкому т. Рубана. Як обіцяв Борис Петрович зробити капітальний ремонт, так і обіцяє.

Від імені мешканців будинку № 84
Ганна КОРОЛЬ.

Велика Багачка
Полтавської області.

Страшне перо не в гусака...

«На бойню Зеленого міста требуються разноробочие для подкормки свиней і сторожа».

(З оголошення).
Надіслав О. МАЙБА.

м. Кривий Ріг.

«Всвязи с усилением хуліганских действій украли шашки; шахматы більярдні шарики срив замков.

1. Клуб більше открытый оставляця не буде для ожидалки автобуса.

2. К детям жалость єсть но через взрослых не открию.

Завклубом: Венгеренко».
(З оголошення).
Надіслав В. ПРИТУЛЬЧИК.

м. Орджонікідзе
Дніпропетровської області.

★ До Броварського ремонтно-механічного заводу (Київщина) майже кожного дня прибувають представники з різних областей нашої республіки, а зупинитись їм там ніде. Про це до Перця надійшов лист.

Секретар Броварського міськкому КП України тов. Соколов повідомив, що Міністерство сільського будівництва УРСР виділило два вагончики-гуртожитки, які будуть встановлені на території заводу спеціально для командировочних. Крім того, у 1975 році планується будівництво житлового будинку для робітників заводу, у якому буде відведено кілька кімнат для приїжджих.

★ Продавщиця Фасуляк у селі Шевченкове (Хмельниччина) перетворила продмаг у шинок. Вдень магазин вона тримала зачиненим, а потім до півночі торгувала горілкою на розлив. Про це до редакції надійшов лист.

Голова Ярмолинецького районного комітету народного контролю тов. Тарасюк повідомив, що при перевірці наведені факти повністю підтвердились. За порушення розпорядку дня та правил радянської торгівлі правлінню Ярмолинецького сільського споживчого товариства запропоновано Фасуляк з роботи зняти.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З міста Полтави надійшов лист від робітників, які закінчують другу зміну о 24 годині і не встигають на останні рейси автобусів, що обслуговують вулиці Сковороди, Балакіна та Кожевну. Додому їм доводилось добиратись пішки, до того ж у темряві, бо в цей час уже вимикають вуличне освітлення.

Після втручання в цю справу Перця останні рейси вказаних автобусів продовжено. Вуличне освітлення нині вимикається по місту о 2 годині 10 хвилин ночі.

★ У селі Великомихайлівка (Покровський район) ніяк не завершиться будівництво лікарні, яке розпочалося ще кілька років тому. Про це писали у своєму листі до Перця жителі села.

Заступник завідуючого Дніпропетровським облздороввідділом тов. Топка повідомив редакцію, що будівництво вказаної лікарні буде закінчено до кінця цього року.

★ Батьки учнів, які навчаються в Очеретянській восьмирічній школі (Тернопільська область), написали листа про неправильну поведінку директора цієї школи Г. Яремчук.

Секретар Кременецького райкому КП України тов. Хоменко сповістив редакцію, що факти, наведені в листі, підтвердились. Первинна партійна організація колгоспу імені Калініна розглянула персональну справу члена КПРС Г. Яремчук. За зловживання службовим становищем на неї накладено партійне стягнення. Бюро райкому партії рішення партзборів — затвердило.

★ Жителі провулку Лізи Чайкіної, що у місті Городок Хмельницької області, ніяк не могли добитися, щоб поблизу них збудували колодязь. Про це вони написали Перцеві.

Заступник голови виконкому Городоцької міськради тов. Саврій повідомив, що в цьому провулку до кінця року буде збудовано шахтний колодязь.

★ Від працівників цегельного заводу колгоспу імені Карла Маркса (Івано-Франківська область) надійшов лист, в якому вони розповідали про зловживання керівника заводу Калабаньки Г. П.

Голова Галицького районного комітету народного контролю тов. Гончар повідомив редакцію, що за допущені зловживання Калабаньку Г. П. з роботи знято.

— Чому обідаєте на вулиці!
— Тільки сіли за стіл, як офіціантка згадала, що у них зараз обідня перерва.

КІПЕРУШ

У нас гостює молдавський сатиричний журнал «КІПЕРУШ» («Перчик»)

perec-ua.
perec-ua.

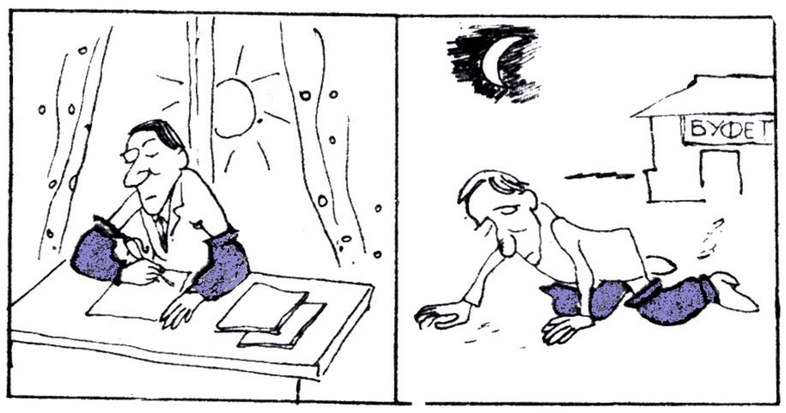

Без слів.

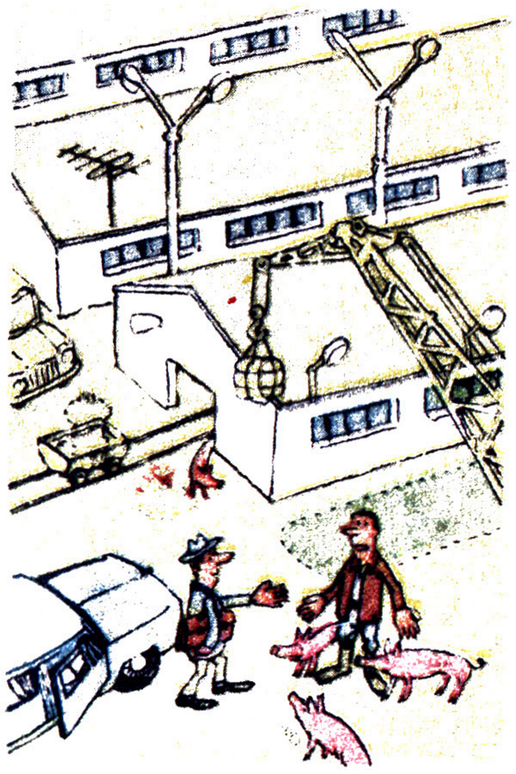

— Як ваша ферма!
— Ферма добра, свині погані.

— Тату, навіть Ейнштейн одержував іноді двійки з математики.
— Значить, мало його били.

— Прошу путівку на море.
— Запізнився, друже.

— Позичив свій щоденник Петі — він хоче налякати своїх батьків.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 22 (944). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 17. X. 1974 р. Підписано до друку 1. XI. 1974 р. БФ 29663. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05947. Тираж 2 850 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

ІНОЗЕМНА САТИРА

Верховоди з НАТО і далі виношують плани — зробити Кіпр своїм «непотопаючим авіаносцем».
(Із газет).

Мал. М. АБРАМОВА

Як у штабі НАТО уявляють собі Кіпр...

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛАНДІЇ

— Сподіваюсь, що скоро настане мир і спокій.

«Ойленшпігель». Берлін.

Податки і ціни, що безперервно зростають, — ось ті хижі звірі, котрі поглинають заробітну плату робітничої сім'ї.

Мал. худ. Фреда Райта. США.

— Коли я її прив'язував до себе, то думав, що це повітряна куля.

«Крісчен сайєнс монітор». Бостон.

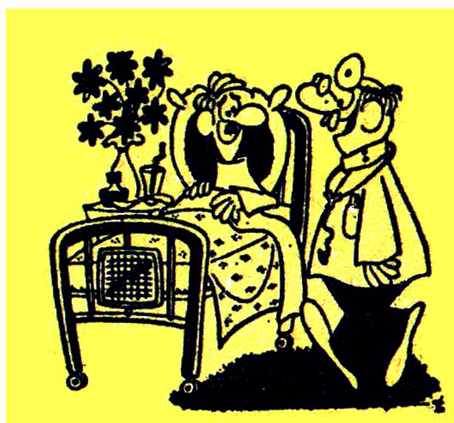

Лікар: — Дивно, ваша температура підскакує разом із цінами.

«Конфіданс». Париж.

ІНОЗЕМНА САТИРА